

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

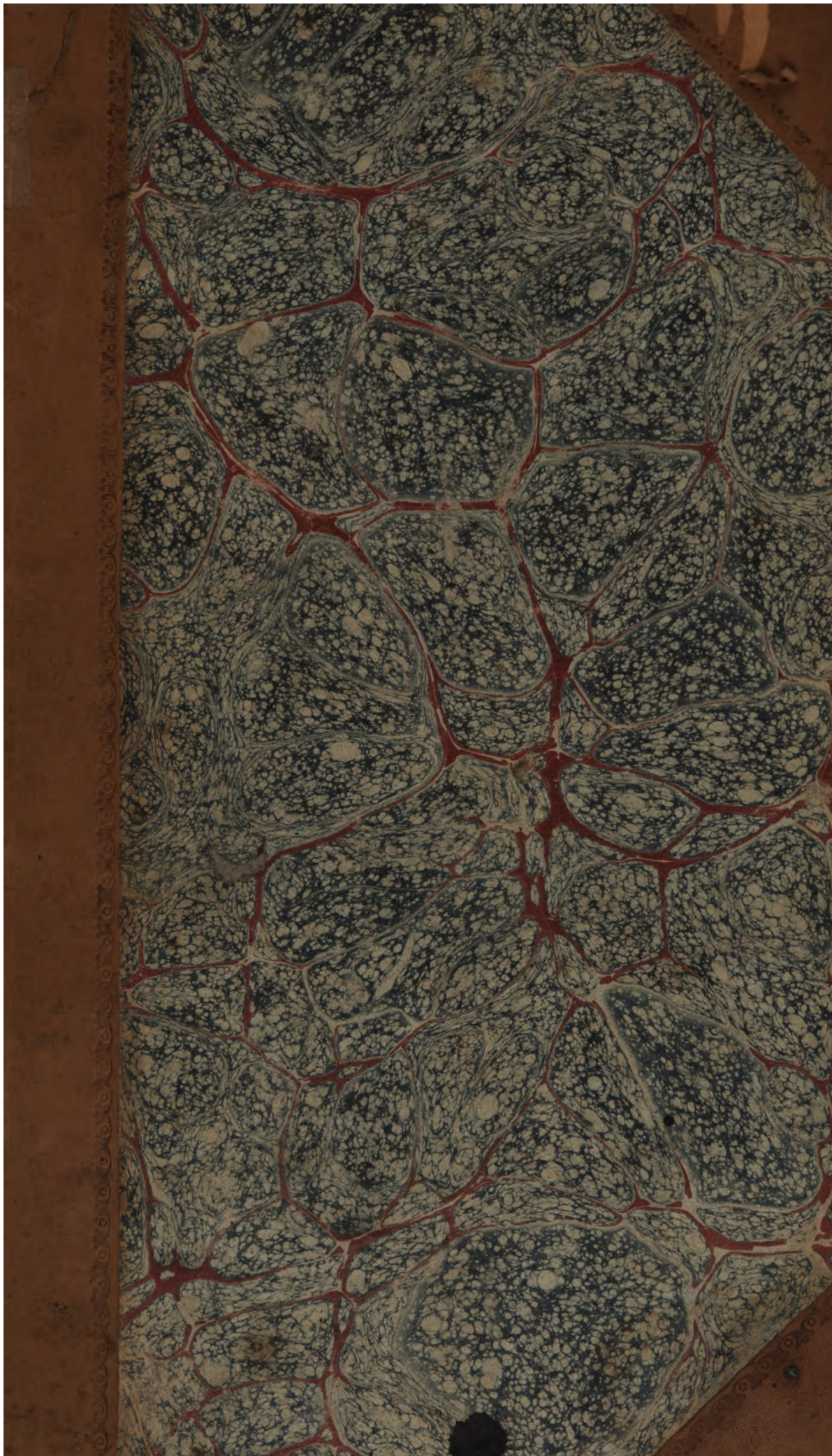
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

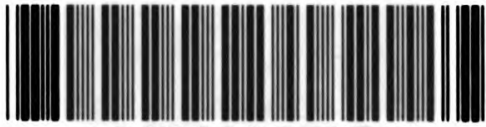

600003576R

27.356.

600003576R

27.356.

✓
ALCAEI MYTILENAEI

prunk 1827.
39.

R E L I Q U I A E.

COLLEGIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

AUG. MATHIAE.

PRAEMISSA EST EPISTOLA AD V. MAGNIF.

C. G. L. GROSSMANNUM.

LIPSIAE 1827. *356.*

SUMPTIBUS FRID. CHR. GUIL. VOGELII.

220.

E P I S T O L A

A D

VIRUM MAGNIFICUM ET SUMME REVERENDUM

CHR. GOTTL. LEBR. GROSSMANNUM

SUPERINTEND. GEN. ALTENBURGENSIUM, ILL. GYMNASII
FRIDERICIANI EPHORUM ET SOC. LAT. IENENSIS
SOCIUM.

Quum nuper munerum scholasticorum felicem per viginti quinque annos decursum Ramshornio mihi gratulabare, statim cogitare et animo exquirere coepi, qua potissimum ratione tantam Tuam benevolentiam remunerarer. Neque enim satis esse videbatur verbis tantum gratias agere in re, quae omnium conspectui proposita erat, sed quum Tu, quam amico in nos animo esses, palam declarasses, me quoque palam gratum animum profiteri decebat. Itaque scribere aliquid de communibus litteris ad Te constitui; sed quum hoc non longo post tempore fieri conveniret, ne tarditas officii persoluti diligentiam memoris animi imminuere vel suspectam reddere videretur, dissertationem istam de Alcaei carminibus, quam ab aliquot annis paratam in scriniis servabam, maxime idoneam iudicavi, quam nunc de-

**

num editam ad Te mitterem. Hoc igitur tanquam pignus accipias meae erga Te voluntatis et observantiae eius, quam Tibi non tantum pro necessitudine nostra debeo, sed etiam propter eximiam doctrinam Tuam atque humanitatem et animum ad egregia quaeque promovenda et adiuvanda promptum ac paratum libenter praesto. Eo enim maiore beneficio me a Te devinctum esse sentio, quod, quum proximis superioribus annis multa expertus essem, quae facta esse nollem, Tu animum iam diffidentem sibi et de fructu laborum per viginti annos summa cum fide et animi alacritate susceptorum desperantem primus erexisti et confirmasti, et de futuro etiam tempore bene sperare iussisti. Quae spes quantum ad successus cuiusque rei valeat, non opus est pluribus declarare; me quidem excitavit, ut, quae secundissimis rebus meis et inchoavi, et non sine approbatione idoneorum iudicum administravi, sedulo persequerer, *dum res et aetas et sororum fila trium patiuntur atra*, utque, Tu fretus auxilio, quaecunque ad adolescentium curae nostrae traditorum non ingenia solum subigenda et excolenda, sed animum etiam et mores fingendos et emendandos pertinere arbitrabor, pristina cum fide et diligentia praestanda susciperem.

Sed, dum librum ad Te missum denuo perlustro, in mentem mihi venit vereri, ne hoc munus parum doctrinae Tua dignum sit. Nihil enim amplius, nisi reliquias poetae, in variis scriptoribus dispersas, fortasse paulo diligentius, quam antea factum fuit, collegi, certa quadam ra-

tione disposui, et adiectis VV. DD. annotationibus illustravi, de meo nihil fere addidi, vulnera autem, reliquiis illis ab ignorantia et negligentia librarium inflicta nudavi magis et patefeci, quam sanavi. In quo illud tamen, quae Tua est aequitas, reputabis, plerumque ita laceras et omninexu solutas esse, ut aliorum poetarum, sic Alcaei quoque reliquias seu fragmenta quae vulgo vocant, ut, quae earum sententia fuerit vel quod consilium vix queas dispicere. Itaque, quid scribi potuerit, saepius non adeo difficile est invenire, coniecturas, quae solido aliquo fundamento constitutae veri speciem habeant, proferre vix licet. Quare satis habui, ea, quae ab aliis ad has reliquias vel illustrandas vel emendandas collata erant, diligenter adscribere, ita ut de iis iudicandi potestatem aliis relinquerem, iisque qui haec lecturi essent opportunitatem offerrem nova quaerendi, quae saepe non tam assidua meditatione extunduntur, quam felici aliquo ingenii impetu et quasi afflatu effunduntur. Ordo autem fragmentorum, quem institui, secundum carminum genera ea disponens, facile fieri potest ut in eadem reprehensionem adducatur, quam fragmentorem Pherecydis a me in Wolfii Analectis Tom. I. p. 321 sqq. tentata dispositio. Quam quum id agerem ut ex certis indicis instituerem et profectus a fragmentis, quae cum libri nota a Grammaticis aliisque scriptoribus afferrentur, cum his ea conjungerem, quae vel e communi omnium vel e Pherecydis narratione necessario cum iis cohaerere viderentur, Sturzius tamen in nova fragmentorum Pherecydis editione

graviter me vituperavit, et me ad arbitrium meum ac libidinem rem administrasse conquestus est; quod iudicium deinde alii, tanquam dictata decantantes, secuti sunt. In quo nescio utrum magis mirer, quodne iniuriam fecisse visus sim Seni Venerando supplendis iis, quae ab ipso vel praetermissa vel consulto relictæ erant, an quod levitatis ac licentiæ me insimulaverit in eo, in quo certam rationem et argumenta e re ipsa petita secutus esse mihi videbar; nam quod dicit, me ad dispositionem illam efficiendam locos scriptorum mutasse, hoc de duobus tantum locis valet, in quibus etiam aliorum scriptorum testimonia correctionem flagitabant; vid. Anal. p. 324 et 325. Supererant tamen nonnulla, quibus ex illis indiciis certus locus assignari non poterat. In iis disponendis me coniectura tantum aliqua, probabilis quidem illa, at coniectura tamen duci non dissimulavi. vid. p. 323 sq. et 329. Sic patet ex his, quam *genus irritabile* sit non *vatum* modo, sed etiam philologorum.

Sed satis iam multa de me; Tua autem epistola ea etiam continet, quae de antiquis litteris, et deliciis non magis Tuis quam meis, Platone, sermocinandi largam materiam praebeant. In qua epistolae Tuae parte primum illud summa cum voluptate intellexi, si Tibi aliquando per gravissimas occupationes Tuas liceret, ad Platonis de republica libros tantum et doctrinae et acuminis conferre, quantum de nonnullis locis in epistola demonstrasti, fore ut tunc

démum editio eorum librorum prodiret, quae et divino illo ingenio et hodierna artis et criticae et grammaticae luce digna esset. Quo magis doleo, tam paulum Tibi otii contigisse, ut vix sperare liceat, Tibi, quae iam dudum de Platone commentatus es, ea digerendi et elaborandi potestatem datum iri. Sed non desperandum est; nam et Te consilium edendi Platonis nondum abiicisse, saepe ex sermonibus Tuis intellexi, et ne unquam abiicias, et quantum Tibi importunitas hominum fores pulsantium temporis concedat, id in opere illo perficiendo colloces et consumas, per si qua est in Te communes litteras iuvandi voluntas, quae summa est, peto et obsecro. Interea de locis iis, quos tetigisti, quaedam inter nos conferamus. In quibus si me nonnunquam dissentientem inveneris, non vereor, ne mihi succenseas; tantum enim abes ab eorum hominum vanitate et arrogancia, qui dissentientes alios indigne ferunt, et sibi soli sapere videntur, (quales homines fere sunt, qui quasi sellulariam factitant) ut alios etiam ad ea quae sentiunt, libere profitenda, etsi a iudicio Tuo abhorrentia, provoces, persuasum habens, nihil ulla in re profici posse, nisi sententiis in utramque partem dictis earumque argumentis probe perspectis et ponderatis.

Primus locus, de quo disputas, est in libro de republica sexto p. 497. E. σκόπει δὲ καὶ νῦν ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τοῦναντίον ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πάλιν ἄπτεσθαι, in quo Bekkerus

mun editam ad Te mitterem. Hoc igitur tanquam pignus accipias meae erga Te voluntatis et observantiae eius, quam Tibi non tantum pro necessitudine nostra debeo, sed etiam propter eximiam doctrinam Tuam atque humanitatem et animum ad egregia quaeque promovenda et adjuvanda promptum ac paratum libenter praesto. Eo enim maiore beneficio me a Te devinctum esse sentio, quod, quum proximis superioribus annis multa expertus essem, quae facta esse nollem, Tu animum iam diffidentem sibi et de fructu laborum per viginti annos summa cum fide et animi alacritate susceptorum desperantem primus erexisti et confirmasti, et de futuro etiam tempore bene sperare iussisti. Quae spes quantum ad successus cuiusque rei valeat, non opus est pluribus declarare; me quidem excitavit, ut, quae secundissimis rebus meis et inchoavi, et non sine approbatione idoneorum iudicum administravi, sedulo persequerem, *dum res et aetas et sororum fila trium patiuntur atra*, utque, Tuo fretus auxilio, quaecunque ad adolescentium curae nostrae traditorum non ingenia solum subigenda et excolenda, sed animum et mores fingendos et emendandos pertinere arbitrabor, pristina cum fide et diligentia praestanda susciperem.

Sed, dum librum ad Te missum denuo perlustro, in mentem mihi venit vereri, ne hoc munus parum doctrina Tua dignum sit. Nihil enim amplius, nisi reliquias poetae, in variis scriptoribus dispersas, fortasse paulo diligentius, quam antea factum fuit, collegi, certa quadam ra-

tione disposui, et adiectis VV. DD. annotationibus illustravi, de meo nihil fere addidi, vulnera autem, reliquiis illis ab ignorantia et negligentia librariorum inflicta nudavi magis et patefeci, quam sanavi. In quo illud tamen, quae Tua est aequitas, reputabis, plerumque ita laceras et omninexu solutas esse, ut aliorum poetarum, sic Alcaei quoque reliquias seu fragmenta quae vulgo vocant, ut, quae earum sententia fuerit vel quod consilium vix queas dispicere. Itaque, quid scribi potuerit, saepius non adeo difficile est invenire, coniecturas, quae solido aliquo fundamento constitutae veri speciem habeant, proferre vix licet. Quare satis habui, ea, quae ab aliis ad has reliquias vel illustrandas vel emendandas collata erant, diligenter adscribere, ita ut de iis iudicandi potestatem aliis relinquerem, iisque qui haec lecturi essent opportunitatem offerrem nova quaerendi, quae saepe non tam assidua meditatione extunduntur, quam felici aliquo ingenii impetu et quasi afflatu effunduntur. Ordo autem fragmentorum, quem institui, secundum carminum genera ea disponens, facile fieri potest ut in eadem reprehensionem adducatur, quam fragmentorem Pherecydis a me in Wolfii Analectis Tom. I. p. 321 sqq. tentata dispositio. Quam quum id agerem ut ex certis indiciis instituere et profectus a fragmentis, quae cum libri nota a Grammaticis aliisque scriptoribus afferrentur, cum his ea conjungerem, quae vel e communi omnium vel e Pherecydis narratione necessario cum iis cohaerere viderentur, Sturzius tamen in nova fragmentorum Pherecydis editione

grávitèr me vituperavit, et me ad arbitrium meum ac libidinem rem administrasse conquestus est; quod iudicium deinde alii, tanquam dictata decantantes, secuti sunt. In quo nescio utrum magis mirer, quodne iniuriam fecisse visus sim Seni Venerando supplendis iis, quae ab ipso vel praetermissa vel consulto relicta erant, an quod levitatis ac licentiae me insimulaverit in eo, in quo certam rationem et argumenta e re ipsa petita secutus esse mihi videbar; nam quod dicit, me ad dispositionem illam efficiendam locos scriptorum mutasse, hoc de duobus tantum locis valet, in quibus etiam aliorum scriptorum testimonia correctionem flagitabant; vid. Anal. p. 324 et 325. Supererant tamen nonnulla, quibus ex illis indiciis certus locus assignari non poterat. In iis disponendis me coniectura tantum aliqua, probabilis quidem illa, at coniectura tamen duci non dissimulavi. vid. p. 323 sq. et 329. Sic patet ex his, quam *genus irritabile* sit non *vatum* modo, sed etiam philologorum.

Sed satis iam multa de me; Tua autem epistola ea etiam continet, quae de antiquis litteris, et deliciis non magis Tuis quam meis, Platone, sermocinandi largam materiam praebeant. In qua epistolae Tuae parte primum illud summa cum voluptate intellexi, si Tibi aliquando per gravissimas occupationes Tuas liceret, ad Platonis de republica libros tantum et doctrinae et acuminis conferre, quantum de nonnullis locis in epistola demonstrasti, fore ut tunc

démum editio eorum librorum prodiret, quae et divino illo ingenio et hodierna artis et criticae et grammaticae luce digna esset. Quo magis doleo, tam paulum Tibi otii contigisse, ut vix sperare liceat, Tibi, quae iam dudum de Platone commentatus es, ea digerendi et elaborandi potestatem datum iri. Sed non desperandum est; nam et Te consilium edendi Platonis nondum abiecisse, saepe ex sermonibus Tuis intellexi, et ne unquam abiicias, et quantum Tibi importunitas hominum fores pulsantium temporis concedat, id in opere illo perficiendo colloces et consumas, per si qua est in Te communes litteras iuvandi voluntas, quae summa est, peto et obsecro. Interea de locis iis, quos tetigisti, quaedam inter nos conferamus. In quibus si me nonnunquam dissentientem inveneris, non vereor, ne mihi succenseas; tantum enim abes ab eorum hominum vanitate et arrogantia, qui dissentientes alios indigne ferunt, et sibi soli sapere videntur, (quales homines fere sunt, qui quasi sellulariam factitant) ut alios etiam ad ea quae sentiunt, libere profitenda, etsi a iudicio Tuo abhorrentia, provoces, persuasum habens, nihil ulla in re profici posse, nisi sententiis in utramque partem dictis earumque argumentis probe perspectis et ponderatis.

Primus locus, de quo disputas, est in libro de republica sexto p. 497. E. σκόπει δὲ καὶ νῦν ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τοῦναντίον ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πάλιν ἄπτεσθαι, in quo Bekkerus

octo codicum auctoritate motus *πόλιν* scripsit pro *πάλιν*, Tu autem *πάλιν* defendis; vim enim totius sententiae in eo esse, ut philosophiae studia *modo prorsus contrario*, regenda esse, ac tum temporis id fieri consueverat (*πάλιν τούναντίον* IV. p. 425. A. *πᾶν τούναντίον* VI. p. 498. B.) demonstret philosophus, non ut civitati hoc esse iniunctum officii, ut philosophiae studia tractet, denuo contendat. Quod etsi verissimum est, in eo tamen offendor, quod ea, quae copulata esse conveniebat, quaeque alibi proxime inter se coniungere solet Plato, *πάλιν τούναντίον*, tanto intervallo a se divulsa sunt; et sententiae vis, etiamsi *πόλιν* scribas, manet in voce *τούναντίον* eo ipso, quod ea primo loco posita est, et solere Platonem subiecti grammatici vocabulum loco pronominis continuo vel bis iterare, ut h. l. *πόλιν*, ipse monuisti. — Alter locus est de rep. X. p. 602. A. *χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ μιμήσει μιμητικός πρὸς σοφίαν περὶ ᾧ ἂν ποιῆ*. ubi vulgatam tueris contra Bekkerum, qui e sex codd. scripsit *ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικός*. Equidem, quoties hunc locum legi, in illis verbis offendi; quum enim alibi Plato verba verbis eiusdem stirpis et originis explicare non soleat, nisi ubi verba eadem *ἐπεξηγήσεως* causa addita vim aliquam habeant, ita quidem, ut, si verba eiusdem generis addita tollas, alia substituenda sint, ut in locis a Te allatis omnibus, hoc loco verba *ἐν τῇ μιμήσει* mihi quidem otiosa esse eamque ipsam ab causam insignem in modum languida esse videbantur. Itaque scripturam a Bekkero receptam libenter amplexus sum, hanc etiam ob causam, quod librarius facillius ab *ὁ ἐν*

τῆ ποιήσει μιμητής, similitudine proxime sequentis vocabuli deceptus ad ὃ ἐν τῇ μιμήσει μιμητής aberrare potuit, quam contra, quum hoc legisset, ποιήσει pro μιμήσει scribere. Accedit, quod, quum Plato inde a p. 600. E. de *universa μιμητικῇ* disputasset, nunc ea ad partem eius seu speciem, τὴν ποίησιν, transfert: quod recte fieri non poterat, nisi vocabulo speciei posito, ἐν τῇ ποιήσει.

De loco Horatii Satyr. 2, 2, 29. nescio, rectene sententiam Tuam assecutus sim. Videris enim et *hac et illa* pro ablativis habere, quorum ille cum *carne* iungendus sit, hic e *magis* pendeat, magis quam illa; quod mihi quidem durissimum videtur. Deinde figura illa, quae *zeugma* vocatur, mihi quidem in sententiae membris pari tenore se comitantibus locum habere posse videtur, in iis quae inter se opposita sunt, ut hoc loco, *carne hac magis illa* captum, *imparibus formis deceptum*, non item. Quare equidem in vulgari interpretatione acquiesco, *quamvis hac carne* (gallinae) *nihil magis distat illa* (caro pavonina), *tamen disparibus formis* etc. *Nihil magis* Graeco more dictum accipio pro nihilo magis, οὐδέν τι μᾶλλον. nam *magis distare* pro *plus dici* non posse puto.

Habes meum, ut cum Cicerone loquar, de locis illis Platonicis, Grossmanne, *iudicium*; *quod aut sequere*, si probaveris, *aut Tuo stabis iudicio*. *In quo neque pugnabo Tecum*, neque hoc meum unquam affirmabo verius esse quam

Tuum. Potest enim non solum aliud mihi ac Tibi, sed mihi ipsi aliud alias videri, nec in hac modo re, sed ne in maximis quidem rebus quidquam adhuc inveni firmitus, quod tenerem, aut quo iudicium meum dirigerem, quam id, quodcunque mihi quam simillimum veri videretur, quum ipsum illud verum in occulto lateret.

Altenburgi feriis Pentecostalibus

MDCCCXXVII.

DE
ALCAEI VITA ET CARMINIBUS.

Alcaeus Mytilenaeus floruit circa Olymp. XLIV. aequalis Sapphus ¹⁾. Interfuit bello, quod Lesbii duce Pittaco cum Atheniensibus de Sigeo totaque Troade inde ab Olymp. XLIII. gerebant; in quo quanta eius opera fuerit, ex eo colligi potest, quod, quum in proelio aliquo superiore Atheniensium fortuna oppressus scutum abiecisset, Athenienses illud in Minervae templo in Sigeo dedicarunt ²⁾. Sed praecipue virtus eius enituit ³⁾ in impugnandis tyrannis, qui deinceps Mytilenes imperium occupaverant, Myrsilo, Megalagyro, Cleanactida ⁴⁾, aliis. Nam cum fratre Antimenide exsulibus Mytilenaeis praefuit, et ita cives vexavit, ut hi Pittacum ducem contra eos crearent ⁵⁾. Ita Pit-

1) Vid. Eusebii chron. ad Ol. XLIV. Cf. Strabo XIII. p. 917. B. Almel.

2) Vid. ad fr. IX. Cf. Corsini F. A. III. p. 65.

3) Athen. XIV. p. 627. A. Ἀλκαῖος — μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος.

4) Strabo l. c. C. vid. fr. III. IV. VII.

5) Aristot. Polit. III, 10. (c. 9, 5. ap. Schneid.), Dionys. Hal. V, 82. Miror Ianum, qui Comm. I. de Alcaeo ex illo philosophi loco narret p. 6., cum Alcaeus cum fratre Antim. exercitui Lesbiorum dux praesset, eumque nonnulli, odio

tacum etiam et armis et conviciis aggressus est (vid. fr. V. VI.); a quo eum aliquando captum, sed incolumem dimissum narraverat Heraclitus ⁶). Neque vero tyrannos insectatus esse videtur Alcaeus libertatis verae sincero amore incensus: nam nec Pittaco quisquam potestate ad se delata moderatius unquam usus est, qui imperium per decem tantum annos retinuit, republica ordinata sponte deposuit, et Alcaeus ipse a rerum novarum studio non abhorrebat ⁷).

Quod Horatius de Lucilio ait, illum *velut fidei arcana sodalibus olim libris credidisse, quo factum, ut omnis vita senis veluti votiva descripta tabella pateret* ⁸), idem de Alcaeo ex Aristoxeno narrat ad eum locum Acron, eum et Anacreontem libris suis vice amicorum usos esse ⁹). Igitur quaecunque ei in vita accidebant, sive laeta, sive tristia, ea carminibus persequabatur, proeliorum discrimina et exsilio molestias, convivium et amores. Sed imprimis magni habebantur carmina ea, quibus proelia cecinerat, et suorum ani-

haud dubie commoti, retulissent sese elatius gerere, maioresque appetere res; en! subito, re incognita, auctore inprimis Pittaco, imperio se abdicare iussum, summamque rerum eidem Pittaco traditam.

6) Diog. L. I, 76. Cf. Valer. Max. IV, I. ext. 6.

7) Strabo XIII. p. 917. D.

8) Serm. II, 1, 30.

9) Cf. Synesius de insomn. p. 156. *τοσοῦτος ἄρα νοῦ μὲν ἀνῆμδος, ἐπομβρία δὲ λέξεων τοὺς ἀνθρώπους κατέσχευε, ὡς εἶναι τινὰς, οἳ δύνανται λέγειν, οὐκ ἔχοντες ὅ τι δεῖ λέγειν, δεῖον ἀπολαύειν ἑαυτῶν, ὡςπερ Ἀλκαῖος τε καὶ Ἀρχίλοχος, οἳ δεδαπανήκασαι τὴν εὐνομίαν εἰς τὸν οἰκεῖον βίον ἐκάτερος, καὶ τοίνυν ἢ διαδοχῇ τοῦ χρόνου τηρεῖ τὴν μνήμην ὧν τε ἤλγησαν, ὧν τε ἤσθησαν κ. τ. λ.* quorum partem adscripsit Liebelius Comm. de Archil. p. 14. not. b. ut probaret, Arch. propter paupertatem Parum reliquisse et in Thasum emigrasse. Sed ejus rei nullum in eo loco vestigium reperio.

mos ad fortiter pugnandum excitaverat, quae *διχοστασιαστικά* appellat Strabo. Hinc Horat. *carm. II, 13, 26. Et te sonantem plenius aureo, Alcaeae, plectro dura navis, Dura fugae mala, dura belli. Utrumque sacro digna silentio Mirantur umbrae dicere; sed magis Pugnas et exactos tyrannos Densum humeris bibit aure vulgus.* Quo respiciens Quint. X, 1, 65. *Alcaeus, inquit, in parte operis aureo plectro merito donatur, quia tyrannos insectatus multum etiam moribus confert* ¹⁰). Eodem praecipue spectare videtur iudicium Dionysii Halic. qui magnificentiam ac brevitatem, suavitatem cum summa vi, formas et figuras cum perspicuitate coniunctas, imprimis accommodatum de rebus civilibus dicendi genus in eo laudat ¹¹). Aliis carminibus conviviorum iucunditatem celebraverat; ad quae spectare videtur, quod Athenaeus narrat lib. X. p. 429. A. eum *μεθύοντα* carmina sua scripsisse, quod idem Horat. Epist. I, 19, 4. 5. de Homero, Ennio, aliis memorat; ita de Alcaeo etiam valet, quod Athenaeus *ibid.* de Anacreonte dicit, *ὅτι νήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν, οὐκ οὔσης ἀνάγκης.* In carminibus convivalibus erant *σκόλια*, quo genere poesis excelluisse Alcaeam et Anacreontem iudicat Athen. XV. p. 695. F. Nec pugnat hoc eum eo, quod alii iudi-

10) Ad haec carmina pertinere puto *navigationem*, quod carmen scriptum ab Alcaeo narrat Porphyryon et Acron ad Hor. *Carm. II, 13.* cf fr. XVI.

11) Tom. V. p. 421. ed. Reiske (p. 69. ed. Wech.): *Ἀλκαίου δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφρεὶς καὶ βραχὺ, καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ τοὺς σχηματισμοὺς μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῆ διαλέκτῳ τι κενάκωται· καὶ πρὸ πάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἡθρὸς· πολλαχοῦ γοῦν τὸ μέτρον εἴ τις περιέλοι, ἔητορικὴν ἂν εὔροι πολιτείαν (leg. πραγματείαν cum Spalding. ad Quint. l. c.). Locum Dionysii expressit Quint. l. c. De voc. ἡθρὸς vid. Ernesti lexic. technol. gr. rhet.*

cant, Alcaeum ad hoc levioris poesis genus non satis idoneum fuisse; scolia enim quum praecipue graves atque ad vitam et publicam et privatam regendam utiles sententias continerent, lyricam vim et spiritum maxime recipiebant. De ceteris carminibus convivilibus et de amatoriiis valere puto, quod Quint. dicit l. c. *sed ad lusus et amores descendit, maioribus tamen aptior* ¹²⁾, quocum consentit Iulian. in Misopogone ¹³⁾. Quamquam Sextus Empiricus eos, qui insano amore capti sint, et ebriosos, quum Alcaei vel Anacreontis carmina legant, magis etiam inflammari commemorat. Magis aptum eius ingenium ad hymnos fuisse conicias, quamquam de his iudicium veteris scriptoris non exstat. Parvas eius et Sapphus strophas fuisse, quum Stesichorus et Pindarus ampliores periodos facerent, annotat Dionys. Halic. de struct. or. p 262. ed. Schaeff. ¹⁴⁾

12) Sed dubia est loci lectio; quamquam mihi vix probabile est, in lectione cod. Turic. *sed et eius sit* latere hanc *sed et Teius sit*, hoc autem *Teius* a male sedulo librario e margine in contextum illatum esse (quasi vero *Teii* nomen notius fuerit librariis quam *Anacreontis*), eo autem denuo expulso legendum esse *Sed Anacreon lusit*, quam emendationem scilicet Sarpus commentus est. Vid. Frotscher. ad locum Quint. Potius librarius Turic. scribere voluisse videtur, quod in Voss. 1. 2. legitur, *sed et lusit*. Sic omnia egregie in Alcaeum conveniunt, minus in Anacreontem quod additur *maioribus tamen aptior*. Anacreontem autem omisit Quint. exemplo Dionysii, qui non magis Anacr. commemorat, quippe ad instituendum oratorem minus idoneum.

13) Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη χαρίεντα· τρυφᾶν γὰρ εἴληθεν ἐκ Μοιρῶν· Ἀλκαίῳ δὲ οὐκέτι οὐδὲ Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν Μοῦσαν ἔδωκε θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι. Sextus Empir. adv. Math. I, 15, 298. p. 282. οἱ ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται. De amoribus Alcaei vid. fr. XLIII.

14) Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ — λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ

nec video, cur non Alcaicum, poetam eundem et musicum, metri Alcaici inventorem habeamus. In structura autem orationis iudice Dionysio eminebat mediocritas ea, quae numeris et severis et iucundis temperata est ¹⁵). Carmina eius in decem libros digesta erant a Grammaticis. vid. fr. XXXV.

Quae praeterea Alcaei carmina commemorantur, ad alium cognominem poetam, non ad lyricum, referenda videntur. *Παρθενεία* quidem, quae nostro tribuuntur in Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 86. ed. Harl. a Plutarcho de music. p. 1136. non Alcaeo, sed Alcmani adscribuntur. *Ganymeden, Endymionem, Pasiphaën* Comici vel Tragici potius fuisse, ostendit Casaub. ad Athen. III, 24. p. 206.

Carminum Alcaei editiones memorantur ab Aristophane et Aristarcho factae ab Hephaestione p. 74. (p. 154. ed. Gaisf.) Cf. Villoison. Proleg. ad Hom. p. LIX. Schol. Aristoph. Plut. 253. Callias Mytilenaeus ὁ τὴν Σαπφῶν καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἐξηγησάμενος memoratur a Strab. XIII. p. 919. idem, qui ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ λεπάδος laudatur ab Athen. III. p. 85. F. Dicaearchus Messenius, Aristotelis discipulus ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου citatur ab Athen. III. p. 460. extr. XV. p. 663. E. p. 666. B. et Schol. Aristoph. Pac. 1245. Seleucum etiam de Alcaeo scripsisse, ex

Σαπφῶν — μικρὰς ἐποιοῦντο στροφὰς, ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κόλλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, ἐπωδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις.

- 15) Dionys. Hal. de struct. 24. p. 572. ed. Schaef. ubi de Homero: πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπος, οὐ τις ἂν ἄψηται, ταῖς τε αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἀρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλται. Τῶν δ' ἄλλων ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητᾳ ἐπετήδευσαν, ὕστεροι μὲν ἐκείνῳ μακρῶ παρ' Ὀμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνονται ἂν· καθ' ἑαυτοὺς δ' εἰ θεωροῖη τις αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι, μελοποιῶν μὲν Στησίχορός τε καὶ Ἀλκαῖος κ. τ. λ.

Athen. p. 450. C. D. colligit Fabric. Bibl. gr. sed potest illa explicatio petita esse e Seleuci Glossis. vid. Schweigh. Index auctorum. Chamaeleon autem Ponticus in libro de ebrietate Alcaei locum fr. XXXI. tractaverat, ut monuit Casaubon. ad Athen. X. c. 8. Horapollinis ὑπόμνημα Ἀλκαίου commemorat Suid. T. II. p. 760. et Dracontis Stratonicensis librum περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν idem T. I. p. 626.

Fragmenta Alcaei aliquot primus collegit Mich. Neander Gnomologiae s. Aristologiae Pindaricae Basil. 1556. 8. subiecta p. 424. cum sententiis Simonidis, Anacreontis, Bacchylidae, Stesichori, Sapphus et Alcmanis. Successit H. Stephanus: *Carminum poëtarum novem, lyricae poëseos principum, fragmenta, Alcaei, Sapphus et nonnulla etiam aliorum. Cum latina interpretatione, partim soluta oratione, partim carmine.* 1560. 12. Exc. Henr. Stephanus. — *Editio II. multis versibus ad calcem adiectis locupletata.* 1566. 12. saepe Pindaro Stephani adiecta, sed ita ut novus paginarum ordo incipiat. — *Ed. III. ex H. Steph. recognitione quorundam interpretatione locorum et accessione lyricorum carminum locupletata. Lutet. ap. H. Steph.* 1586. 12. ad calcem Pindari. — *Ed. IV. H. Steph. recogn. quor. interpr. loc. et acc. lyr. carm. locupl. Exc. Paul. Stephanus* 1600. 12. ad calcem Pindari. Exstant etiam fragmenta haec Graecolat. ex H. Stephani collectione in Corpore poëtarum Graecorum. Genevae 1614. fol.

Multo plenior est collectio Fulv. Ursini. Eius editionem anni 1568. 8. usurpavi a Viro Ill. Blümnero e biblioth. senatoria Lipsiensi humanissime precibus meis concessam. Sed a Wyttenbachio ad Plutarchum, v. c. p. 292. memoratur etiam editio anni 1567. 12. quae eadem, puto, est, quam Fabric. B. Gr. T. II. p. 87. not. Il. Stephani vocat Plantinianam Antwerp. 1567. 12. Editionis prioris hic titulus est: *Carmina*

novem illustrium feminarum, Sapphus, Erinnae, Myrus, Myrtidis, Corinnae, Telesillae, Praxillae, Nossidis, Anytae. Et lyricorum, Alcmanis, Stesichori, Alcaei, Ibyci, Anacreontis, Simonidis, Bacchylidis. Elegiae Tyrtaei et Mimnermi. Bucolica Bionis et Moschi, Latino versu a Laur. Gambara expressa. Cleanthis, Moschionis, aliorumque fragmenta nunc primum edita. Ex biblioth. Fulvii Ursini Romani. Antverpiae, ex officina Christoph. Plantini. 1568. 8. In dedicatione ad Alex. Farnesium Cardinalem scripta, cum iam viderem, inquit, a quibusdam eruditissimis viris atque eruendae e tenebris antiquitatis studio deditis huiusmodi fragmentorum parte quadam collecta et edito volumine vulgata, multa tamen in iis ommissa, dignissima inprimis quae legantur, superesse, multa etiam non satis emendate scripta circumferri, visum est mihi, quae hactenus ab ipsis impressa fuissent, eadem ipsa primum, quo erant a me ordine collecta et scholiis indicata, qualiacunque essent, foras dare. Et paulo post: haec autem, quae nos in praesentia damus, cuiusmodi sint, iudicabunt ii, qui ea cum scriptorum codicibus, e quibus deprompta sunt, contulerint: nec enim uno aut altero, sed pluribus manuscriptis exemplaribus in huiusmodi fragmentorum collatione usi sumus, nec e vulgatis tantum scriptoribus, sed de non editis etiam pleraque descripsimus. In collectione ipsa primum posuit testimonia veterum scriptorum, tum fragmenta metrica, denique ea, quae a scriptoribus pedestri orationi intertexta sunt, indicatis etiam locis iis, unde ista petita sunt. In scholiis ad calcem subiectis illustravit metrica tantum, et locos, unde desumpta sunt, demonstravit. Scholia in Alcaei fr. pertinent a p. 509 — 317.

Fragmenta lyricorum subiecta etiam sunt editioni Commelinianae Pindari: *Αυτοί. Carminum poetarum, IX fragmenta, Alcaei, Sapphus, Stesich. Ibyci, Anacr.*

Bacchyl. Simonidis, Alc. Pind. Nonnulla etiam aliorum. Cum latina interpr. Apud Commelinum 1598. 8. Vide de hac edit. Heynii Praef. ad Pind. p. 44.

Memoratur etiam haec editio: *Αἱ τοῦ Ἀνακρέοντος ᾠδαὶ καὶ τὰ τῆς Σαπφῶς καὶ τὰ τοῦ Ἀλκαίου λείψανα. Glasguae ap. Foulis. 1757. 1770. 8.*

De Alcaeo poëta lyrico, eiusque fragmentis Comment. prima — — scripsit M. Chr. Dav. Iani. Halae 1780. 4. Comm. altera. 1781. Comm. tertia 1782. Continet tantummodo fragm. ab Athenaeo servata, nostrae editionis fragm. IV. XXVII. XXX. XXXI. XXVIII. I. Repetita est haec collectio cura Theod. Fr. Stange. Halae 1810. 8.

Tandem nuper Alcaei fragmenta denuo edidit Car. Iac. Blomfield in Musei critici Cantabrig. nr. III. ¹⁶⁾ De hac editione idem mihi dicendum est, quod de Stephaniana dixit Ursinus. Quum enim viderem, multa in ea omissa esse, etiam ex iis, quae iam Ursinus dederat, multas etiam Virorum doctorum notationes neglectas, operae pretium me facturum putavi, si ea, quae iam dudum collecta servabam, ederem.

16) translata inde a Gaisfordio in *Poëtas minores graecos* Tom. III. p. 915 sqq. ed. Lips.

I. ΔΙΧΟΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑ.

I. Athen. XIV. p. 627. A. B. Ἀλκαῖος γοῦν ὁ ποιητής, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερα τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνόμενος φησὶν·

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῶ· πᾶσα δ' Ἄρει κεκό-
σμηται σιέγη

λαμπραῖσιν κυνέαισι, καττᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι
λόφοι

νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, χάλκεαι δὲ πασ-
σάλοις

κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ κνάμιδες, ἄρκος ἰσχυρῶ
βέλευς,

θώρακές τε νέω λίγω, καὶ κοῖλαι δὲ κατ' ἀσπίδες βε-
βλημέναι·

παρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ
κυππαττίδες·

τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρόωισθ' ὑπὸ ἔργον ἔστα-
μεν τόδε.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XXIV. p. 431. Iani p. 25. Metrum descripsi ad eam formam, quam indicavi in prolus. de Theocriti carm. XXIX. p. 6. not. probante Hermanno in elem. doctr. metr. p. 437.

—υ—|—υυ—|υ—|—υ—|—υυ—|υ—|υ—υ—

Sic etiam Gaisford. ad Hephaest. p. 313 sq. nisi quod hanc mensuram pentametrorum esse vult

—υ—υ—|υ—υ—|—υ—υ—|υ—υ—|—υ—υ—

Ex mea descriptione necesse non est, v. 2. ἵππιοι cum Iani et Gaisf. mutare in ἵππειοι, v. 3. ἀγάλματα in τὰγάλματα (quod etiam a sermonis legibus alienum erat), ibid. χάλκxαι δὲ in χάλκxαι δ' αὖ. Prima μαρμ. δὲ μ. δ. γ. ex Athenaeo laudat Eustath. ad Il. ψ'. p. 1319. extr. ed. Rom. Pro δόμος Urs. οἶκος. Pro Ἄρει e MS. A. Ἄρη scripsit Schweigh. ad Athen. T. VII. p. 415. Gaisf. ad Heph. p. 313. et Blomf. quam formam libri habent etiam Il. φ', 431., sive ex Ἄρειω, Ἄρη, ut προφήτεω, προφήτη, sive ex Ἄρηι, factam, et in usu fuisse colligas ex Eustath. ad Il. ε', p. 518, 26. κλίνεται δὲ καὶ ὡς σπονδειακόν, Ἄρης, Ἄρου, Ἄρειω. cf. ad Il. σ', p. 1153, 15. Ἄρει s. Ἄρη, in Martis honorem recte interpretatur Iani. V. 2. λαμπραῖσιν. v addidit Iani. κατῶν, κατὰ τῶν i. e. καθ' ὧν. V. 4. κρυπτοὺς πασσάλους recte explicat Iani *occultos*, quatenus armis suspensis teguntur, ita ut nullus clavus nudus aut vacuus sit. Ibid. κναμίδες pro κναμίδες ex ed. Cas. et cod. A. dedit Schweigh. et sic iam Ursin. Debebat κνάμιδες. Nam οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὄξειαν τάσιν· πᾶσαν γὰρ λέξιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῶν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων, ut ait Herodian. in Hortis Adon. p. 415, 20. citatus Koenio ad Greg. Cor. p. 617. ed. Lips. — ἄρκος ex ed. Ven. et Basil. et membranis suis scripsit Schweigh. et Gaisf. l. c. Hesych. ἄρκος, ἄρκεσμα, βοήθεια. — ἰσχυρῶ βέλεις membr. pro ἰσχυροβέλεις, pro quo Valck. ad Eurip. Phoen. p. 291 b. coniciebat ἰσχοβέλεις. Blomfield rec. Iani coni. ἰσχυρόν βέλεις. — V. 5. νέω λίνω pro νέω λίνω est ex emend. Casaub. Ursin. νεώλινοι. In sqq. καὶ addidit, τε in δέ mutavit et κατ' ἀσπίδες scripsit Iani. Sed καὶ — δέ num apud antiquiores legatur, recte dubitare videtur Porson. ad Eur. Or. 614. An: κείται δὲ κατ' ἄ. β.? V. D. in Ephemerid. Jen. a. 1806. nr. 249. κολλάται τε κατ' cum βεβλημένοι iungen-

dum: sic enim cod. A. excerpta Casaub. etiam Ursin. pro βεβλημένον, quod Casaub. mutare volebat in βεβλημένων, *occisorum*, adstipulante Iani. — V. 6. Χαλκιδικαὶ σπάθαι illustravit Casaub. ad Athen. Ursin. χαλκίδι καὶ σπ. Κυππαττίδες. Pollux VII, 60. ὁ κύπασσις λίθου πεποίητο, σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ. Vid. Tourp. ad Suid. I. p. 373. Iacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 59. — V. 7. λαθέσθ' pro λαθέσθαι dedit Iani, idem in eo falsus quod ὑπ' ἔργον contra metrum scripsit. Erat ὑπὸ ἔργον. Sic etiam Gaisford. ad Heph. p. 314.

II. Heraclid. Pont. de alleg. Hom. p. 13. ed. Schow. (p. 413. ed. Gale.): ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μυτιληναῖον μελοποιὸν εὐρήσομεν ἀλληγοροῦντα· τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξουσίας χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν·

Τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κῦμα κλίνδεται,
 τὸ δ' ἐνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 ναῦ φορήμεθα σὺν μελαίνα,
 χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ κάλαν·
 παρὸ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
 λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη,
 καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.
 χαλᾶσι δ' ἄγκυραι — — — —

τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσει φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει· Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μυτιληναίων ἐγειρομένη σύστασις.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. II. Elaborarunt in hoc fragmento emendando Casp. Barth. ad Claudian. p. 735. D. Heinsius ad Sil. Ital. X, 325. Iacobs. ad Anal. Br. I, 1. p. 393. Hermann. elem. doctr. m. p. 688. Deest unus versiculus ab initio. V. 4. Ursin. μεγάλῳ κάλα, i. e. τὰ τῆς νεῶς ξύλα, ut in notis p. 314. interpretatur. Herm. χ. μ. μεγάλῳ κάλων. „Κάλων reposuit

Blomfieldius, dissimulans, ut videtur, ducem sibi fuisse Schowium.“ Hanc lectionem Blomf. confirmat loco Horatii *nonne vides — ut malus celeri saucius Africo Antennaeque gemant, ac sine funibus vix durare carinae possint imperiosius aequor? non tibi sunt integra lintea.* Valcken. ad Ammon. p. 114. coni. *κοίλαν πὰρ μὲν γὰρ ἄ. ἰ. ἔ.* contra metrum, quod spondeum in hac sede non recipit. Jacobs. tentabat *καλὸν πρύμναν ὃ γ' ἄντλος χ' ἰστοπέδαν ἔχει.* Blomf. v. 5. *μαλίτ πᾶσαν γὰρ ἄ.* Hermann. (*κάλων*) *πὲρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστ. ἔχει,* πὲρ pro περὶ, ut in fragm. LXXXI. Idem in *Handb. der Metrik* p. 225. nihil mutandum iudicaverat. Verum mihi quoque videtur Schowii et Blomf. *κάλων* nisi sic locum accipere malis: *ἄντλος* (aqua marina, quam fluctus agitati in navem involvunt. Aesch. S. c. Th. 798. *Iac.* vid. Hemsterh. ad Lucian. Tim. §. 4. extr. T. I. p. 341. Bip. Minus recte Elmsley ad Eur. Heracl. 169. de ea navis parte accipit, quae postea *κοίλη ναῦς* sive *κοιλία* appellata sit.) *ἔχει τὴν νῆα* (*obtinet navem*) *παρὰ* vel *περὶ* *καλὸν ἰστοπέδαν.* Brevem syllabam post pedem secundum Alcaeus habet etiam fr. XXIX. *προκόψομες γὰρ οὐδ.* et XV. p. 695. A. *εἴ τις δύναιτο,* $\underline{\quad} - \underline{\quad} - \underline{\quad}$. De *ἰστοπέδη* vid. Valck. ad Amm. l. c. V. 6. *ζάδηλον* Gale, Gaisf. ad Heph. p. 336. Blomf. Herm. *ζάδ.* aeolicum est pro *διάδηλον*. v. Etym. M. p. 407, 7. 19. 29. Blomf. citat Sapph. fr. p. 23. Quid tamen h. l. sibi velit *ζάδηλον*, fateor me nescire; neque enim esse potest nostrum *durchsichtig*. Itaque magis placet, quod Barth. Heinsius, Bentl. ad Horat. p. 709. dederunt *ἄδηλον*, quod Barth. interpretatur: *velum non amplius apparet, ita totum laceratum est, ut velum fuerit nec ne, non amplius dignosci queat.* Jacobs. coni. *ἄχρηστον*, dubitanter tamen. *χαλαῖσι* pro *χολαῖσι* dedit iam Ursin. Carminis huius allegoriam imitatus est Horat. Carm. I, 14. ubi nostri fragm. non

oblitus est Mitscherlich. Similem vid. in Theognideis v. 671 sqq. Bekk.

III. Heraclid. P. ib. (p. 15. ed. Sch.): ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου (Μυρσίλου) αἰνιττόμενος ἐτέρωθί που λέγει·

τὸ δὲ εὖγε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωσίχει,
παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλὴν ἀντλήν.

ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράντους ἐπεχόντων κακῶν πελαγίοις χειμᾶσιν εἰκάζει.

Ursin. ib. Blomfield. hoc fragmentum cum superiore coniungit. At si eiusdem carminis esset pars, vix Heracl. dixisset ἐτέρωθί που λέγει. V. 1. Ursin. τῷ προτέρῳ ὠνέμῳ στίχει, ut in Heracl. MS. legi narrat. Jacobs. ad Anal. Br. I, 1. p. 595. hunc versum ita constituit: τὸ δ' αὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεωρὲς στείχει. Septem prima verba sese emendare non posse ingenue fatetur Elmsleius ad Eurip. Heracl. 169. in altero legens πόνον πολὺν ἀντλήν. „Ἀντλήν videtur Aeolicum esse pro ἀντλεῖν.“ At res minimi laboris esse videtur V. D. qui Observationes in Elmsl. ed. Heracl. dedit in Diario classico (*classical journal*) n. 16. p. 595. „Pro εὖγε citat Gaisford. ad Hephaest. p. 336. εὖτε. lege igitur τόδ' ὑπὲρ κυμάτων ἐτέρων μένος Στείχει. Hesych. ὑψ. μεῖζον μετέωρον ἄνω ὑψηλοῦ. Respicit Alcaeus ad Hom. II. λ', 507. πολλὸν δὲ τροφὴ κῦμα κυλίνδεται.“ De τ et ψ permutatis vid. Porson. ad Med. 553. in Addendis.“ Gaisford. ad Heph. p. 336. versus ad metri saltem formam sic apte redigi posse censet: τόδ' εὖτε κῦμα τῷ προτεροῦνέμῳ Στίχει παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολὺν Ἀντλήν. hactenus recte, quod metrum Alcaicum esse vidit, et quod τόδ' pro τὸ δ' scripsit; Blomfield. τόδ' αὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ ὁμὸν Στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν Ἀντλήν. cf. *Quarterly rev.*

nr. 18. p. 356. Herm. in elem. doct. metr. p. 688.
sic scribit:

τόδ' αὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ νέον
ὁμοστιχῆ . . παρέξει δ'
ἄμμι πόνων πολὺν . . ἀντλήν.

V. D. in *Class. j. l. c.* „Mox lege σάλην i. e. ζάλην,“
pro ἀντλήν, puto. „Recensuerat forte poëta primum ac
secundum fluctum et deinceps tertium τῆς τρικυμίας.“
BLOMF. „Alcaei locum respexit fortasse Schol. Pind.
Isthm. I, 52. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρι-
κυμίαν λέγει.“ V. D. in *Class. j. l. c.* At Blomf. p. 428.
in eo scholio legendum esse contendit Αἰσχύλος pro
Ἀλκαῖος, quia Aeschyli ea locutio sit Prom. 1051. (1023)
οἶός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος. Quasi
vero, quod Aeschylus dixit, nemo ante eum dicere
potuerit! In illo scholio sequuntur haec: — — λέγει
τῇ φυγῇ· κοινὸν γὰρ ἢ συντυχία. Heyne addendum su-
spicabatur ἐπί, ἐπὶ τῇ φ. Possis etiam ἐν τῇ φυγῇ, ut
revera Alcaei illa dictio esse videatur. Est vero apud
Ursinum p. 108.

IV. Athen. X. p. 430.

Νῦν χορὴ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. IV. Iani p. 9. In Athenaeo
v. 2. leg. πονεῖν. πίνειν emendatio est Ursini p. 511. et
Casaub. Sed V. D. ap. Aemil. Portum ad Lyricor.
fr. (Heidelb. ap. Commel. 1598.) coniciebat καὶ χθόνα
πρὸς βίαν παίειν propter imitationem Horatii Carm. I,
37. nunc est bibendum, nunc pede libero Pulsanda tel-
lus ¹⁷). Hanc coniecturam sequuntur Iani et Blomf.
Quod dicit Iani, post μεθύσκειν languidum sane πίνειν,
etiam πρὸς βίαν πίνειν, illudque πρὸς τινα βίαν πίνειν

17) quam coniecturam probat Porson, Adv. p. 103. ed. Lips.

prorsus frigidum, id nihili est; neque enim iungenda sunt πρὸς τινα β. π. sed νῦν χρὴ τινα μεθ. καὶ πρὸς βίαν πίνειν, eo sensu pronom. τις, quo Herod. VIII, 109. dixit καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω, ubi Valck. hunc Alcaei locum explicat. Vid. Gramm. gr. §. 487. 2. et πρὸς βίαν π. est *in vitum, coactum bibere*, ut Soph. ap. Athen. X. p. 428. A. τὸ πρὸς βίαν πίνειν ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βία. cf. Aristoph. Ach. 73. non *violentiùs bibere*, ut Grotefend. vertit apud Schweigh. Anim. T. V. p. 412. Potuit etiam Horatius suum *nunc pede libero pulsanda tellus* ex iis, quae sequebantur ap. Alcaeam, haurire, ut monuit Herm. elem. doctr. metr. p. 688sq. Ceterum Blomf. μεθύσκην — παίην. Etym. M. p. 342, 22. τὸ δὲ λέγειν καὶ φέρειν οἱ Αἰολεῖς λέγην καὶ φέρην λέγουσι διὰ τοῦ η. Koen. ad Greg. de dial. Aeol. §. X.“

V. Aristot. Polit. III, 10. δηλοῦ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἶλοντο τὸν Πιπτακὸν ἐν τινι τῶν σκολιῶν μελῶν: ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι

τὸν κακοπάτριδα

Πιπτακὸν πόλεως τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος

ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Ursin. p. 107. Blomf. nr. XXIII. Sic descriperunt et emendarunt hos versus Gaisford. ad Hephaest. p. 310. Blomf. Friedemann. de media syll. pentam. eleg. p. 334. ἀχόλω iam Ursin. dedit. In Aristotelis exemplaribus legitur ἀσχόλω et ἐπαινεόντες. (Fried. ἐπαινοῦντες). Ad ἐστάσ. τύρ. Friedem. laudat Musgr. ad Soph. Antig. 666. Herod. V, 42. Ad ultima respicit Plut. Amat. p. 763. E. Tom. IV. p. 61. Wyt. quem iam cit. Ursin. κοινῇ τὸν Ἑρωτα συνεγγράφουσι εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόαι φωναί, μέγα ἐπαινεόντες, ὡσπερ ἔφη τὸν Πιπτακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἰρεῖσθαι τοὺς Μυτιληναίους τύραννον

VI. Diog. Laert. I, 81. de Pittaco: τοῦτον Ἀλκαῖος σαράποδα μὲν καὶ σάραπον ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατί- πουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὰ πόδε, χειροπόδην δὲ διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ὡς χειρίδας ἐκάλουν, γαύρικα δὲ ὡς εἰκῆ γαυριῶντα, φύσκωνα δὲ καὶ γάστρωνα, ὅτι παχύς ἦν, ἀλλὰ μὴν καὶ ζοφοδορπίδαν, ὡς ἄλυχρον, ἀγάσυρτον δὲ ὡς ἐπισεσυρμένον καὶ ὄνταρον.

Ursin. p. 107. Omisit Blomf. Exscripsit hunc locum Suidas in σαράπους. Galeni gl. Hippocr. σαράπους ἢ διασεσυρότας καὶ δισσιῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. Ductum esse παρὰ τὸ σαίρειν τοῖς ποσὶ, quia pedibus tanquam scopis verrant pavementum, ostendit Graevius in lect. Hesiod. — Hesych. χειροπόδες, ῥαγοπόδες. Pollux II, 152. χειροπόδες, οἱ τοὺς πόδας κατερόρηγμένοι. — Pro γαύρικα Menag. ad Diog. malit. γαύρηκα. Hesych. γαύρηξ, ὁ γαυριῶν. — Hesych. φύσκων γάστρων, παχύς. Pollux II, 175. τὸν δὲ Πιττακὸν Ἀλκαῖος γάστρωνα καλεῖ. — Plutarch. T. II. p. 426. B. Tom. III. p. 994. ed. Wyttenb. ἀλλ' οὐδὲ τὸν Πιττακὸν ζοφοδορπίδαν ὁ Ἀλκαῖος, ὡς ὀψὲ δειπνοῦντα, λέγεται προσειπεῖν, ἀλλ' ὡς ἀδόξοις τὰ πολλὰ καὶ φαύλοισι ἠδόμενον συμπόταις. Hesych. ζοφοδερεκίας (MS. ζοφοδερεκίας. Leg. ζοφοδορπίας,) σκοτόδειπνος, λαθρόφαγος (Sic MS.), ubi vid. Interpr. Ad rem Strabo XIII. p. 617. (917. Almel.) Ἀλκαῖος μὲν οὖν ὁμοίως ἐλοιδορεῖτο καὶ τούτῳ (Πιττακῷ) καὶ τοῖς ἄλλοις, Μυρσίλλῳ καὶ Μεγαλαγόρῳ (Μελάγχρῳ em. Simson. Chron. ad Ol. 42, 1.), καὶ τοῖς Κλεωνακτίδαις καὶ ἄλλοις τισὶν, οὐδ' αὐτὸς καθαρεύων τῶν τοιούτων νεωτερισμῶν.

VII. Hephaest. p. 46. ed. Pauw. p. 80. ed. Gaisf. ubi de metro Alcaico:

Μελάγχρος αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

Blomfield. n. VII. Melanchrus Mytilenae tyrannus a Pittaco interficitur. Diog. L. I, 74. οὗτος, (Pittacus,) μετὰ τῶν Ἀλκαίου γερόμενος ἀδελφῶν Μελάγχρον καθεῖλε

τὸν τῆς Λέσβου τύραννον. Suid. in v. Πιπτακός. Alcaeus Pittaci inimicus haec in laudem Melanchri scripsisse videtur. Vide D' Orvillii Vann. crit. p. 459. et Bentleium Dissert. Phalarid. p. 53. ed. 1699. (p. 165. ed. Lips.)“ *Hotchkis* ap. Gaisf. αἰδῶς i. e. αἰδοῦς scripsit Gaisf. secutus Vossium ad Catull. p. 118. et D' Orvill. l. c. Moschus id. 6, 1. ἤρα Πάν Ἀχῶς. Cf. Gramm. gr. §. 79, 3. Huc fortasse spectat Scholion Victor. et Townl. ad Il. χ', 352. ab Heynio T. VIII. p. 310. editum: σῶς, τινὲς ἐκ τοῦ σόος. ἀλλ' ἔδει σοῦς. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οο εἰς ω συναλείφει. Quae sequuntur, de iis vereor, ut recte Heyn. iudicaverit. Melanchrum interfectum narrat Suid. Ol. 42.

VIII. Strabo XIII. p. 617. (917. Almel.) de Mytilene urbe: ἄνδρας δ' ἔσχεν ἐνδόξους τὸ παλαιὸν μὲν Πιπτακὸν, ἓνα τῶν ἐπτὰ σοφῶν, καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδα, ὃν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἄθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι, κτείνοντα ἄνδρα μαχαίταν, ὡς φησι, βασιλῆων παλαιστῶν, ἀπολιπόντα μόνον ἄνιαν τ' ἀγέων ἀποπέμπων.

Ursin. p. 107. Blomf. post fr. LXXXVI. p. 444. (535. Lips.) qui ita versus restituere posse sibi visus est:

τέλεσεν μέγαν ἄθλον,
κακ πόνων σφ' ῥύσατο,
κτείνων ἄνδρα μαχαί-
ταν, βασιλῆα παλαιστῶν,
ἀπὸ λοιγὸν τ' ἀμύνων
ὄνιαν τ' ἀγέων ἀποπέμπων.

ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων ex Il. α', 67. ὄνιαν pro ἄνιαν, ut in fragm. LXXII. Orationem rectam fuisse, ubi Strabo infinitivos posuerit, vel ex ultimo ἀποπέμπων patet. Ego choriambici metri reliquias agnoscere mihi vi-

deor: κτείνοντ' ἄνδρα μαχαίταν βασιλῆων (f. τε add.) παλαιστὰν etc. De Antimenida etiam Diog. L. II, 46. ex Aristot. libr. III. περὶ ποιητῶν.

IX. Strabo XIII. p. 600. (895. Alm.) Πιττακὸς δ' εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν λεγομένων πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν διεπολέμει τέως διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὄπλα ῥίψαντα φυγεῖν. λέγει δὲ πρὸς τινα κήρυκα, κελείσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτρίον ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί.

Ursin. p. 103. a vv. ἐνθα δ' οὐκ etc. Blomf. nr. LVI. Illustrantur ista loco Herodoti V, 95. πολεμούντων δὲ σφρων, παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο ἐν τῆσι μάχησι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς, συμβολῆς γενομένης καὶ νικούντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἰ ὄπλα ἴσχοισι Ἀθηναῖοι, καὶ σφρα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μυτιλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἐτάρῳ. Hinc sententia certe Alcaeï perspicitur; verba et numeri vix restitui possunt, quum Strabo nonnulla tantum ex Alcaeï carmine excerptis videatur. Casaub. em. Ἀλκαῖος ὡς σῶος ἄροι. σῶος deest in Escur. notante Falconerio ad Strab. T. II. p. 864. (vid. Friedem. de med. syll. pent. p. 335.) pro eo σός Paris. 1. In Herod. II, 181. V, 96. VIII, 59. codd. servarunt σός, quum ederetur σῶος. Maior dubitatio in sqq. Wessel. ad Herod. conii. Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἐνθα δ' οὐχ, (*salvus est Alcaeus, non item arma eius*) αὐτὸν τὸν ἀλκετήρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί, ἀλκετήρα, clypeum periculi propulsatorem intelligens; in quo soloecum ἄρ' οἱ εἰ. δ' οὐχ excidisse miror V. D. Valcken. ib. Ἀлк. σῶος ἄρ εἴη ἂνθάδ. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτηριον (*corporis munimentum, τὴν*

ἀσπίδα) ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἄττικοί. de metro securus; nec οὐκ αὐτόν quomodo in hac verborum iunctura stare possit, intelligo. Pro ἄροι Paris. 1. et Moscov. ἄρει, quod arripuit Villebrunius ap. Falcon. et Blomf. sed non video, quomodo servatus Marti (sic Villebr.) dici possit, qui e proelio aufugit. An ἄροι est ab αἶρω, ut dicitur αἶρειν πόδα, *abire*? Tum Paris. 5. οὐ κεῖται τὸν ἄλ. Escur. οὐχι τὸν ἄλ. Paris. 1. ἄλυκτορήν. Hoc secutus Villebr. conii.: Ἄ. σῶος ἄρει, ἐνθάδ' οὐ κεῖται· τὸν δ' ἄλυκτορήν ἐς Γλαυκωπὸς ἰ. ἐκρ. Ἄ. ἄλυκτορήν ab ἀλύσκω derivasse videtur. Casaub. ad Strab.: „An ἀλεκτορίν vocat galeam, quae λόφον habebat, ut gallinae suam λοφιὰν habent?“ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας ita dictum esse testatur Etym. M. p. 59, 26. Sed quin clypeus hic intelligendus sit, dubitare non sinunt Herod. et Strabo. An ab ἀλίω (unde ἀλεύω, ἀλειίνω, ἀλύσκω) ἀλέκω fieri potuisse dicamus, ut ἀλκτῆρ, sic ἀλέκτωρ, ἀλεκτορίς, *munimentum corporis ad propulsandos ictus idoneum*, i. e. ἀσπίς? Tandem Escur. Moscov. Paris. 5. addunt ὄν ante ἐκρέμασαν, quod addi volebat etiam Casaub. Ursin. ἀνεκρέμασαν. Blomf. conii. Ἄλκαϊος σῶος Ἄρει, ἐντεα δ' οὐκ αὐτοῦ (vel ἐντεα δ' οὐ καὐτάν) Τῶν ἀλεκτορίν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν κρήμνασαν Ἄττ.

X. Strabo XIV. p. 661. (976. B. Alm.) de Caribus: τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μὲν γε φησὶν· Δία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι. (Fisch. p. 403.) ὁ δ' Ἄλκαϊος: λόφον τε σείων Καρικόν.

Ursin. p. 103. Blomf. nr. XIV. XLVII. Eustath. ad Il. β'. p. 367, 23. δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὄπλισμόν συνεισνεγκεῖν τι οἱ Κᾶρες· πὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται καὶ οἱ λόφοι. φησὶ γοῦν Ἀνακρέων, καρικοεργέος

ὀχάνου, καὶ Ἀλκαῖος, λόφον σείων Καρικόν. Verba λόφον τε σείων Καρικόν initium faciunt strophae Alcaicae, omisso ultimo dactylo vel cretico. Ursinus p. 315. citat Herod. I, 171. καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κῦρές εἰσι οἱ καταδέξαντες.

XI. Aristides Tom. II. p. 207. ed. Iebb. μόνος δέ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἢ κομιδῇ γε ἐν ὀλίγοις δεῖξαι Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητῆς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο, ὡς οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἰσὶν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ᾧσιν ἄνδρες, αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις.

Omisit Blomf. Eodem respexit Arist. T. I. p. 555. δι' ἃ πάντα χρῆ καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεγκεῖν ὡς πράγματα, καὶ τῶν δευτέρων ἐρῶμένως ἀντέχεσθαι, καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμένοι, οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὔδεδομημένοι, οὐδὲ στενωποί τε καὶ νεώρια ἢ πόλεις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Cf. Plato Alcib. I. p. 134. B. (T. V. p. 67. Bip.) οὐκ ἄρα τειχῶν, οὐδὲ τριήρων, οὐδὲ νεωρίων δέονται αἱ πόλεις, ᾧ Ἀλκιβιάδης, εἰ μέλλουσιν εὐδαιμονήσειν, οὐδὲ πλήθους, οὐδὲ μεγέθους, ἄνευ ἀρετῆς. E priori Aristidis loco verba ultima, ὅπου ποτ' ἂν ᾧσιν κ. τ. λ. ex altero priora οὐκ οἰκίαι — νεώρια ad poetae orationem proxime accedere videntur; sed quum, collato utroque loco, pateat, sententiam tantum Alcaei expressisse, non verba ipsa servasse Aristidem, quis manum poetae restitui posse putet? Similem sententiam habet

XII. Schol. Aesch. Pers. 347. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλῆς. Ἀλκαῖος: ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. IX. Schol. Soph. O. T. 56. καὶ Ἀλκαῖος φησὶν· ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι, quam lectionem Libanius πρὸς τοὺς οὐ λέγ. T. II. p. 288. consecrari videtur, inquit Lobeck. ad Aiac. 160. Sic etiam Suidas v. ἀρήϊος, ubi Küster. locum Aristid. T. II. laudat. Sed vereor, ne pluralis profectus sit ab eo, qui numerum ad ἄνδρες accommodare voluerit: neque enim, quot cives, tot πύργοι, sunt, sed universitas civium πυργος est, sicut Soph. l. c. μικροὶ — — σφαλερὸν πύργου ῥῦμα (quod pro πύργος recte accipit Lobeck.) dixit. E Suida ἀρήϊος, πολεμικός, καὶ ἀρήϊοι. Ἄλκ. legendum suspicor: ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊοι, ut ordo sit ἄνδρες ἀρήϊοι πύργος εἰσὶ πόλεως. Nam γὰρ etiam Alcaei, non Scholiastae, esse videtur, qui sic potius dixisset: ἄνδρες γὰρ, ὡς φησιν Ἄ. πόλ. π. ἀ. Si schol. Aeschyli lectionem sequaris, est choriambicus trimeter acatalecticus, cuius exemplum ex Alcaeo habet Hephaest. p. 54. Pauw. p. 58. Gaisf. cf. Gaisf. p. 508. quale illud Horatii *Maecenas atavis edite regibus*; sin schol. Soph. eiusdem metri esse videtur Friedem. de med. syll. pent. p. 553., quod supra fr. V. observavimus: (—|—υυ)—|—υυ—|—υυ—|υ— Blomf. metrum Alcaicum quod proprie dicitur esse putavit; dedit enim: ἄνδρες πόλῃος πύργοι ἀρήϊοι.

XIII. Schol. Aesch. S. c. Th. 200. οὐδ' ἐλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα. ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· οὐ τιρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ γενναῖος ἦ. ubi verba οὐ τιρώσκει τὰπίσημ' ὅπλα Alcaei esse videntur.

Ursinus p. 108. Blomfield. p. 444. Mus. crit. In Gaisf. poet. m. non reperi.

XIV. Schol. Aristoph. Vesp. 1227. ὦνθροφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος Ἀνατρέψεις

ἔτι τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῖς] παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὡνησεν οὗτος καὶ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος. τάχα τρέψεις τὴν πόλιν· ἃ δὲ ἔχεται ῥοπαῖς· ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτως Αἰολεῖς. et ad v. 1228. ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρωθεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον.

Ursinus p. 106. Blomf. nr. XXV. Gaisf. ad Heph. p. 275. et Herm. elem. doct. m. p. 365. ita citant Alcaei versus:

ἄνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος,
ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῖς.

quam scripturam adscivit Blomf. Ita metrum est aeolicum. Et sane τάχα τρέψεις ex interpretatione ortum esse potest, quum Aristophanis verba Schol. ad v. 1228. ita explicet: ἀνατρέψεις ταχέως τὴν πόλιν. Sed haereo in verbis ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτως Αἰολεῖς. An: τὸ μέγα κράτος ἀντὶ τοῦ κρατερῶς?

XV. Apollon. Dyc. Exc. p. 430. B. Apollon. Dyc. de pron. p. 384. B. ed. Bekker.: τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν,

ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

αἱ δὲ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέση νόημα,

Ἀλκαῖος καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ἕμμι ἀθανάτοιο εὐνικαν Ἀλκαῖος τρίτω καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.

Blomf. nr. LXVI. LXVII. Ultima egregie sic emendavit Herm. in Add. ad Greg. Cor. ed Schaefer. p. 836. καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ ἕμμι, ἕμμι ν ἀθανάτοιο θεοὶ νικᾶν. Ἀλκαῖος τρίτω, καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων. Ad verba Alcaei supplendum videri δοῖεν, et metrum esse choriambicum. Hoc Blomf. posuit nr. LXVIII. Ut hoc, sic praecedens etiam fr. αἱ δὲ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέση νόημα, quod est metri Sapphici, ad carmina bellica pertinuisse videtur. De fragm. quod primum adscripsit Apollon. vid. nr. XXV.

XVI. Strabo I. p. 63. B. de Nilo: τὸ δὲ πλείοσι
 στόμασιν ἐκδιδύναι κοινὸν καὶ πλειόνων· ὥστε οὐκ ἄξιον
 μνήμης ὑπέλαβε (Homerus), καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότης, κα-
 θάπερ οὐδ' Ἀλκαῖος, καίτοι φήσας ἀφῆχθαι καὶ αὐτὸς εἰς
 Αἴγυπτον.

Ursin. p. 110. Deest apud Blomf. Locus e car-
 mine, in quo cecinit *dura navis, dura fugae mala.*

II. Ἔμνοι.

1. εἰς Ἀπόλλωνα.

XVII. Himerius or. XIV. 10. ἐθέλω δὲ ὑμῖν καὶ
 Ἀλκαίου τινὰ λόγον εἰπεῖν, ὃν ἐκεῖνος ἤσεν ἐν μέλεσι παι-
 ᾶνα γράφων Ἀπόλλωνι. Ἐρῶ δὲ ὑμῖν οὐ κατὰ τὰ μέλη τα-
 Λέσβια, ἐπεὶ μηδὲ ποιητῆς τις ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ
 λύσας εἰς λόγον τῆς λύρας. Ὅτε Ἀπόλλων ἐγένετο, κοσμή-
 σας αὐτὸν ὁ Ζεὺς μίτρα τε χρυσοῦ καὶ λύρα, δούς τε ἐπὶ
 τούτοις ἄρμα ἐλαύνειν — κύκνοι δὲ ἦσαν τὸ ἄρμα — εἰς
 Δελφοὺς πέμπει καὶ Κασταλίας νάματα, ἐκεῖθεν προφητεύ-
 οντα (leg. — εὖσοντα) δίκην καὶ θέμιν τοῖς Ἕλλησιν. Ὁ
 δὲ ἐπιβάς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἔφη καὶ (leg. ἐφῆκε) τοὺς κύ-
 κνους εἰς Ἱππερορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ὡς
 ἦσθοντο, παιᾶνα συνθέντες καὶ μέλος καὶ χοροὺς ἠΐθεων
 περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Ἱππερο-
 ρέων ἐλθεῖν. Ὁ δὲ ἔτος ὄλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας
 ἀνθρώποις, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνομοθετεῖ (an: καιρὸν ἐννομον
 ἦδει;) καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἠχῆσαι τρίποδας, αὐτὸς κελεύει
 τοῖς κύκνοις ἐξ Ἱππερορέων ἐφίπτασθαι (ἀφιπτ). Ἦν μὲν
 οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτὸ, ὅτε ἐξ Ἱππερο-
 ρέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτε δὴ (f. ὅθεν δὴ
 Wernsd.), θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλ-
 λωνος, θερινόν τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἀβρύνεται·
 ἄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ, ὅποῖον εἰκὸς ἄσαι παρ' Ἀλκαίῳ
 τὰς ὄρνιθας· ἄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν
 ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα
 τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι· ῥεῖ καὶ ἀργυροῖς ἡ Κα-

σταλία κατὰ ποίησιν νάμασι καὶ Κηφισσοῦς μέγας αἴρεται πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὀμήρου μιμούμενος. Βιάζεται μὲν γὰρ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὀμήρω καὶ ὕδωρ θεῶν ἐπιδημίαν αἰσθῆσθαι δυνάμενον. Ἄρ' οὐχ ἱκανῶς ὑμῖν δοκεῖ λελύσθαι τὸ ἔγκλημα κ. τ. λ.

Ex hoc loco primum Alcaeum cycnos addidisse Apollini et Hyperboreos recte collegit I. H. Vossius, rēpugnantibus aliis, qui, ut quidque ad rationes symbolicas accommodari posse videtur, ita illud cascum (*uralt*) esse dicunt, quamquam a senioribus demum commemoratum.

XVIII. Paus. X. p. 817. ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· τὸ ὕδωρ τῆς Κασταλίας ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ. τοῦτο ἐποίησε καὶ Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ εἰς Ἀπόλλωνα.

Ursin. p. 109.

XIX. Plutarch. de mus. T. II. p. 1135. F. (T. V. p. 644. ed. Wyt.) οὐ μόνη δὲ καθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ καθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν, ἃς προσῆγον μετὰ αὐλῶν τῷ θεῷ, καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἐν τινι τῶν ὕμνων ιστορεῖ.

Ursin. p. 110.

XX. Ex hoc hymno sumtum esse suspicor fragm. ap. Hephaest. p. 46. (80. Caisf.)

ὦ νᾶξ Ἀπολλον, παῖ μέγῳ Διός

quamvis Alcaeus auctor non diserte prodatur. Vide Ursin. p. 104. Blomf. nr. VI.

2. εἰς Ἑρμῆν.

XXI. Paus. VII. p. 574. βουσι γὰρ χαίρειν μάλιστα Ἀπόλλωνα Ἀλκαῖός τε ἐδήλωσεν ἐν ὕμνῳ τῷ εἰς Ἑρμῆν γράψας, ὡς ὁ Ἑρμῆς βοῦς ὑφέλοιτο τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ursin. p. 109. Ex Alcaeo carmen Horatii I, 10. expressum esse docet Porphyrii scholion: *Hymnus in*

Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta. Alcaicum Ἐρμοῦ γονῶς in hymno cecinisse, narrat Menander rh. de encom. p. 48. ed. Heeren: ἀλλ' ἐπεὶ εὐρηται καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὕμνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἤδη τινὲς καὶ Διονύσου γονῶς ὕμνησαν καὶ Ἀπόλλωνος γονῶς ἕτεροι, καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἐρμοῦ, καὶ τοῦτ' ἀποτετμήμεθα τὸ μέρος. quae si de eodem in Merc. hymno valent, de quo Pausanias loquitur, verum esse non potest, quod e Porphyryone colligunt, totum carmen Horatii ex Alcaeo expressum esse: in Horatio enim de Mercurii natalibus ne verbum quidem. Etiam ipse Porphyryon ad v. 9. carm. Hor. *fabula haec ab Alcaeo facta;* quod opus non erat repetere, si totum carmen, ac non haec de Apollinis bobus a Mercurio subductis, fabula ex Alcaeo sumta erat. Quare vereor, ne operam perdiderit Grotefend., qui, carmine Horatii Graece retro vertendo, Alcaei hymnum restituere posse sibi visus est in Nov. Act. Soc. lat. Ien. I. p. 225 sqq. ¹⁸⁾ Quid? quod initium hymni exstare videtur ap. Hephaest. p. 45 sq. (p. 79. Gaisf.), ubi de metro Sapphico: ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ (sic Gaisf.) καὶ ἄδηλον ὀποτέρου ἔστιν εὐρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἶον.

XXII. χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι, quod apud Ursin. est p. 104., apud Blomf. nr. XXXVII. μέδεις e MSS. recepit Gaisf. pro μέδων. Blomf. praeterea τὲ γάρ μοι.

XXIII. Fortasse in hoc hymno etiam locum habuit, quod memorat Athen. X. p. 425. C. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἐρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἰνοχόον. quod apud Ursin. est p. 109.

18) Hoc etiam argumento confirmari potest, quod in Animadv. ad hymnos Homer. p. 59 sqq. me suspicari dixi, auctori hymni Homer. in Merc. Alcaicum ob oculos fuisse.

5. εἰς Ἥφαιστον.

vid. Menand. rh. loco supra adscripto.

Ad hymnos etiam referendos censeo istos locos:

XXIV. Plutarch. Amat. T. II. p. 765. E. (T. IV. p. 69. ed. Wytte.) Τὰ μὲν οὖν πολλὰ (οἱ add.) ποιητὰς προσπαίζοντες εἰκόασι τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ἄδειν ἐπικωμάζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἀψαμένοις· ὧν ἓν ἐστὶ καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως·

δεινότατον θεῶν γείνατο εὐπέδιλος Ἴρις χρυσοκόμα Ζεφύρου μιχθεῖσα.

Quod Alcaei esse, intelligitur ex loco Etymol. MS. ap. Valcken. diatr. p. 161. (Vid. Etymol. Gudian. p. 278, 17.) in v. Ἴμερος. τὰ ἄνθη λέγουσιν Ἴμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμοίερα ἐστὶ. τοῦτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν. Ἔρωτος male ibi conii. Valck. etsi sic auctor argum. Theocr. id. 13. Utrumque locum iam comparavit Porsonus in nota ad Markl. not. ad Eur. Suppl. p. 194. (ed. Gaisf. Oxon. 1811.) et Lobeck. ad Aiac. p. 352. Numeris descripsit Gaisf. ad Heph. p. 537.

— — (Ἔρωτα) δεινότατον θεῶν
εἰγίνατ' εὐπέδιλος Ἴρις
χρυσοκόμα Ζεφύρου μιχθεῖσα.

Idem adscripsit locum Eustathii ad Il. ε'. p. 555=421, 59. φασὶ δὲ τὴν Ἴριν ἐρωτικὴν καὶ αὐτὴν εἶναι. καὶ μὴν τινες, ὡς καὶ προεγράφη (Il. γ'. p. 591=296, 26.) αὐτῆς καὶ Ζεφύρου παῖδα φασὶ γενέσθαι τὸν Ἔρωτα. Apud Blomf. est nr. V.

XXV. Apollon. Dyc. p. 384. Bekk.

ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

Maittaire in Apoll. Exc. p. 384=430. B. dederat τὰν ἰόκολπον, ubi Albertio iam ἰόκολπον scribendum videbatur. cf. Index graec. ad Greg. Cor. ed. Schaef. p. 1010. a. Blomf. apud quem hoc fr. est nr. LXVI.

em. ἰοπλόκαμον vel ἰόπλοκον. tum addit: „si editum recte se habeat, versus ita dividendi erunt: ἄεισον ἄμμι| τὰν ἰοκ.“ Minime vero: metrum est Sapphicum, ut monuit Herm. Add. ad Greg. Cor. p. 886. vel Alcicum, si syllabam longam in fine suppleas: ἄεισον ἄμμιν τὰν ἰόκολπον —.

XXVI. Hephaestio p. 35. (61. Gaisf.) ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο·

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχιλλέα.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XXXV. Gaisf. ad h. l. „πεδ' Ἀχιλλέα. Ita dudum correxere viri doctissimi Casaub. ad Athen. XV, 15. Portus ad Lyricos p. 182. Bentl. ad Horatium, et fortasse alii. MSS. παῖδ' Ἀχιλλέα. Turn. πόδ' Ἀχιλλέα. Vide sis Valckenaerium ad Eurip. Phoen. 1034.“ Similis sententia est scolii apud Athen. XV. p. 695. C. παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητὰ, λέγουσί σε Ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα, quod comparavit Blomfield.

III. Συμποσιακά.

XXVII. Athen. X. p. 430. A. κατὰ γὰρ πᾶσαν ὄραν καὶ πᾶσαν περίστασιν πίνων ὁ ποιητῆς οὗτος εὕρισκται, χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις·

ἕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὄρανῳ μέγας
χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.

— — — — —
— — — — —

κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεῖς
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἄμφι κόρσα
μαλθακὸν ἄμφι γνόφαλλον — —

Ursin. p. 100. Iani p. 15. Blomf. nr. I. Edit. Ven. Bas. ἐν δ' ὄρανῳ, Ursin. Steph. ἐν δ' ὄρανῳ. Casaub. ἐν δ' ὄρανῳ. Sed duo MSS. Schweigh. et cod. Farnes. ap. Ursin. ἐκ δ' ὄρανῳ. unde Schw. recte dedit

ἐν δ' οὐρανῷ i. e. οὐρανοῦ, nisi quod ὄρανῷ scriptum oportuit, ut iamdudum monuit Muretus ad Horat. carm. I, 9. vid. Hemsterh. ad Polluc. X, 124. laudatus Koenio ad Gregor. Cor. p. 193. Lips. Fragm. Sapphus ap. Volger. est nr. LXV. p. 125. Quae post secundum versum desunt, supplere conatus est Grotefend. ap. Schweigh. Anim. T. V. p. 406. ad quem ablego, qui talium lusuum cupidus est. — ἐν δὲ κίρ-
 ναίς (i. e. ἐγκιρναὶς δέ) ed. Ven. Cas. 2. rectius κίρναίς Casaub. 1. et Herm. elem. doctr. m. p. 688. De forma partic. Schweigh. laudat Maittaire de dial. p. 259. Koen. ad Greg. p. 93 sq. (p. 210 sqq. Lips.) — ἀμφὶ γνόφαλλον edd. Venet. Bas. et sic Schweigh. cod. A. γνάφαλλον Casaub. qui ἀμφικνέφαλον, ut Ursin. habet, malebat, citans Polluc. X, 6, 56. et notam suam ad Athen. X. p. 450. A. γνόφαλλον pro γνάφ. Aeoles dixisse videntur, ut στρατός, πώϊρ, πρόϋς etc. pro στρατός, πᾶϊς, πραῦς. vid. Koen. ad Gregor. p. 215. (p. 455. Lips.) De voce γνάφ. *tomentum* vid. Pollux X, 41. ibique Interpr. et Hemsterh. ad Lucian. ind. voc. 4. T. I. p. 301. ed. Bip. Recte vero Iani correxisse videtur, μαλθ. ἀμφιτιθεὶς γν. praeunte Rutgersio lection. Venus. c. 4. p. 255. qui μ. ἀμφὶ τίθει corrigebat. ἀμφιτιθεῖ habet Gaisf. ad Heph. p. 336. ἀμφιγνόφαλλον una voce, cum notis lacunae post hoc voc. Herm. l. c. Expressum hinc est carmen Hor. I, 9. etiam alterum Epod. 13.

XXVIII. a. Pergit Athen. ib. θέρους δέ·

τέγγε πλεύμονας οἴνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἅ δ' ὄρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.

Ursin. p. 100. Iani p. 24. Blomf. nr. XVIII.

Idem versus laudantur ab Athen. I. p. 22. F. Eustath. ad Od. ἶ. p. 331, 13=1612, 14. (cf. eundem ad Il. η'. p. 693. 5. μ'. p. 896, 47.) Proclo ad Hesiod. ἐργ. 584.

p. LXXVII. b. ed. Trincav. Macrobian. Saturn. VII, 15. sed alio ordine οἶνω πνεύμονα τέγγε, unde recte Grotesfend. ap. Schweigh. conii. legendum τέγγε πνεύμονα Φοῖνω, quod edidit Blomf. Apud Suid. v. τέγγε est οἶνω πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθερείης, hexameter ad Alcaei imitationem factus. vid. Tourp. Em. in Suid. II. p. 253. πνεύμονα scribendum pro πλεύμονα Attice. v. Fisch. ad Well. 1. p. 182. Nostrum ordinem servat Plutarch. Symp. VII, 1. p. 693. A. Tom. III. p. 872. ed. Wyt. Eodem respexit Plut. de Stoic. repugn. p. 1047. D. (T. V. p. 269. ed. Wyt.) καίτοι Πλάτων μὲν ἔχει τῶν ἰατρῶν τοὺς ἐνδοξοτάτους μαρτυροῦντας — — καὶ τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην, Ἀλκαῖον, Εὐπόλιν, Ἐρατοσθένην, λέγοντας ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμονος διέξεισι. — ἄστρον proprie esse sidus caniculae, monuit Iani, apte comparans Theogn. 1052. (1005. Br.) ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οὔτινες οἶνον Μῆ πίνουσ', ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου. v. H. Steph. Thes. L. gr. T. I. p. 593. B. Athen. I. p. 22. affert Eurolidis locum: Εὐπόλις τε τὸν Καλλίαν φησὶν ἀναγκάζεσθαι ὑπὸ Πρωταγόρου πίνειν, ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πλεύμον' ἐκλυτον φορῇ. Ursin. comparat Horat. carm. III, 29, 18. iam Procyon furit, et stella vesani leonis, Sole dies referente siccos. Cf. epigr. inc. auct. in Brunck. Anal. T. IV. p. 171. ed. Jacobs. — πάντα δὲ διψᾷ. Cod. A. δὲ διψαῖς. ed. Ven. π. δέδιψαῖς, unde feliciter eruit Porsoni sagacitas, πάντα δὲ διψᾷς ὑπὸ κ. Advers. p. 49. 118. ed. Cant. Sic supra χαλᾷσι δ' ἄγκυραι. Athenaeus I. p. 22. ubi hos Alcaei versus attulit, addit: καὶ ἀλλαχοῦ.

πίνωμεν· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

Proclus ad Hesiod. l. c. superius Alcaei fr. duobus versibus auctum exhibet: τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἄδειν· οἶνω πνεύμονα τέγγε· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται, ἃ δ' ὦρα χαλεπά. ἀγεῖ δ' ἐκ πετάλων τάδε ἂν τέτιξ, ἀνθεῖ

δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαιώταται γυναῖκες, λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες. quae manifesto ad Hesiodi ἔργ. 582. imitationem expressa sunt: ἤμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἡχέτα τέτιξ Πυκνὸν ὑπὸ πτερόγων, θέρους καματώδεος ὄρη, Τῆμος πιόταται τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαιρότατοι δὲ τε ἄνδρες Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει. In fr. Alcaei D. Heins. ad Hesiod. em. ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἀχέτα τέτιξ, melius Graevius lect. Hesiod. c. XIII. ἄ. δ' ἐκ π. ἀδέα ἂν τέτιξ, nisi quod ἂν et sensui et metro nocet. Heinsii coniecit Blomf. qui, quae ad versus integritatem desunt, explet verbis ὑπὸ τῶν πτερῶν, in quibus articulus a poetarum consuetudine alienus est. Idem in sqq. dedit: ἀνθεῖ καὶ σκ. νῦν δὲ γυν. μιαι. sed ultima λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες neglexit. Totum fragmentum ita scribendum ei videtur:

Τέγγε πνεύμονα οἶνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἄ δ' ὄρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷς ὑπὸ καύματος·
 ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἀδέα τέτιξ — — —
 ἀνθεῖ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ γυναῖκες μιαιώταται,
 νῦν λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες — — —

XXVIII. b. Pergit Athen. lib. X. τοῦ δὲ ἔαρος·

ἤρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

καὶ προσλθών·

ἐν δὲ κίρνατε τῷ μελιαδέος ὅτι τάχιστα
 κραιῆρα — — —

Ursin. p. 100. Blomf. nr. XXX. In primo v. recte ἐπάϊον tuetur Casaub. *sensi advenisse ver.* Schweigh. recepit infelicem Grotendii coniecturam ἐπ' αἰόν' ἔ. quasi ver ad litus tantum, non item ad mediterraneas partes accederet. Tum legebatur in Ven.: ἐν δὲ κίρνα τὸν τῷ μελιαδέος, Basil. Cas. 1. ἐν δὲ κίρνω τὸν τῷ. Cas. 2. et 3. ἐν δὲ κίρνω τὸν τοῦ. In MS. Epit. est κραιῆται, in MS. A. κραιῆτε, quod recepit Schweigh. con-

tra metrum; scribendum erat κίρναις a κίρνημι, unde supra κίρνάς s. κίρναις. ut iam monuit V. D. in Ephemer. Ien. 1806. nr. 249. Articulum τόν neuter cod. agnoscit. Est pentameter catalecticus in disyllabum, qualem ἔπος Αἰολικὸν vocari dicit Hephaestio p. 25. (41. ed. Gaisf.)

XXIX. Athen. ib. ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν:
 οὐ χρεὶ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν·
 προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
 ᾧ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
 οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. III. Dedi locum ex em. Bentl. ad Hor. III, 2. Gaisf. ad Hephaest. p. 536. et Herm. elem. doct. m. p. 688. θυμὸν pro μῦθον iam Ursin. restituit. Pro ἀσάμενοι Bentl. et Gaisf. ἀσώμενοι ob metrum; sed pro ω ab Aeolibus α longum poni, ut in πρᾶτος, θεαρός etc. recte monuit Koen. ad Greg. p. 86. (p. 196. ed. Lips.) — ᾧ Βυκχί pro ᾧ Βακχί e cod. A. dedit Schweigh. citans Etymol. M. p. 216, 47. Βύκχης, ὄνομα Αἰολικόν. παρὰ τὸ βύκχος, βάκχης καὶ βύκχης· ὡς ἵππος ἵππης, καὶ οἶκος οἰκίς, καὶ τροπῆ τοῦ α εἰς υ, ὡς βᾶθος βυθίς. Oblitus erat Schweigh. Aeoles esse βαρυντικούς, quum Βυκχίς scribendum contendebat. In fine legebatur μεθύσθηναι, pro quo Bentl. μεθύσθαι; rectius Koen. ad Greg. p. 145. (p. 510. ed. Lips.) μεθύσθην. Μεθύσθην est in Cod. Ven. teste Buttmanno in Mus. Antiq. V. I. fasc. 1. p. 145. prob. Pors. ap. Kidd. p. 285.

XXX. Athen. ib. καὶ καθόλου δὲ συμβουλεύων φησί·
 μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρον ἀμπέλω.

Ursin. p. 100. Iani p. 15. Blomf. nr. XIX. Eundem versum laudat Eustath. ad Il. σ'. p. 1163, 10. δένδρον et ἀμπέλω i. e. ἀμπέλου restituit Bentl. ad Hor. I, 18. δένδρον etiam Valck. ad Herod. p. 671, 57. sed

relicto ἀμπέλω. idem infeliciter μηδέν γ' ἄλλο φ. Male etiam Schweigh. μηθέν, quod est serioris graecitatis. vid. Thom. M. 67. 155. Phrynich. p. 76. *Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.* Hor. I, 18.

XXXI. Athen. ib. πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι, καὶ καθ' ἓνα καὶ δύο κνάθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις. φησὶ γάρ·

πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἄμερα·
 κάδδ' ἄειρε κυλίχραις μεγάλαις αἰ τὰ ποικίλαις.
 οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
 ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κίρναις ἓνα καὶ δύο
 πλείαις, κᾶκ κεφαλαῖς δ' ἅ ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
 ὠθεῖτω

ἓνα πρὸς δύο ῥητῶς κινᾶναι κελεύων. Ursin. p. 101. Iani p. 16. Blomf. nr. XX. Quatuor primos versus affert etiam Athen. XI. p. 481. A. unde ἀμμένομεν sumptum, quum l. X. esset σβέννυμεν. τὰ λύχν' est ex emendatione Porsoni ad Eurip. Med. 494. Utroque loco legebatur τί τὸν λύχνον ἄ. Iani. τί λύχνως ἄ. Iacobs. Animadv. in Ath. p. 260. τί λύχνον. Sed dubito, num iam Alcaei aetate et apud Aeoles Atticus mos vocales ante mutam cum liquida corripendi invaluerit. Sententiam primi versus egregie declaravit Casaub. ad l. XI. „Antiqui, quum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et comotationes suas eo reservabant. Tempus autem coenæ erat vespera et λύχνων ἄφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam instituebant, hi et *tempestiva* agitabant *convivia* et ad pocula *de die* accedebant. Hoc igitur Alcaeo poetae vinoso nunc dolet, quod propter sobrios sodales horam lucernalem cogatur expectare.“ Imitatus est Asclepiades in Anal. Br. I. p. 215. IX. (T. I. p. 145. Lips.) πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυ-

λος αῶς. ἢ πάλι κοιμίσταν λύχρον ἰδεῖν μένομεν; ubi δάκτυλος ἡώς, quod h. l. δάκτυλος ἡμέρα, ruit hora, dies cito praeterlabitur, quare, quod restat, eo fruamur. Inepte proverbium (nam in proverbium postea abiit) explicarunt Suid. v. δάκτυλοι. Apost. VI, 77. Cf. Zenobii Cent. III. prov. 3. et A. Schottum, Diogenian. Cent. IV, 15. Interpr. ad Hesych. v. Δατύλλου ἡμέρα. — Similiter in Rufini epigr. ap. Brunck. anal. II. p. 394. XVI. (Anthol. Palat. p. 86. n. 12.) λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασάμεθα καὶ τὸν ἄκρατον ἔλκωμεν, κύλικας μείζονας αἰρόμενοι. Βαῖος ὁ χαϊρόντων ἐστὶν βίος etc. vid. Iacobs. Anim. II, 5. p. 164. κάδδ' ἄειρε legitur libr. XI., hic κάδδ' ἀνάειρε contra metrum. κυλίχταις μεγάλαις ποικίλαις est accusat. aeolicus. Pro ποικίλαις l. X. est ποικίλα, l. XI. ποικίλης. Casaub. conī. πυκινᾶς, quemadmodum citat etiam Iacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 28. Sed quid faciemus verbis αἰ τα — sic l. X. scribitur, — vel αἰ τὰ ut lib. XI.? Rutgers. lect. Venus. c. 4. em. κάδδ' ἀντεινε κυλίχτας μεγάλας, αἴτε ποικίλα. Iani μεγ. καὶ, πᾶϊ, ποικίλαις. Grotefend. ap. Schweigh. p. 416. αἵματα ποικίλα, sanguinei latices coloris scilicet, Meineke Curis crit. in Comic. fr. p. 58. νάματα ποικίλα. Blomf. καδδαίνυ τε κυλίχταις μεγάλαις δαῖτά τε ποικίλαν. Egregie prima specie blanditur conī. V. D. in Ephemer. litt. Ien. 1806. nr. 249. μεγάλαις, αἴτα, ποικ. legentis. Praeivit Schweigh. ad XI. p. 166. αἴταις corrigens, quod ad κυλίχταις referendum, et interpretandum vel *dilecta* p̄ocula, vel *socialia*, quemadmodum Alcman ap. Schol. Theocr. 12, 14. αἴτας vel αἰτίας χορδᾶς dixerit. De voce αἴτης vid. H. Steph. Thes. gr. Ind. p. 319 sq. Alberti ad Hesych. v. αἴταν. Sed obstat metrum: nam Theocr. Id. 12, 14. τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἴταν. v. 20. καὶ τοῦ χαρίεντος αἴτεω. 25. extr. σιέργετε δ' ὑμεῖς αἴται. Cf. Dosiadae aram in Anal. Br. T. I. p. 415. (T. I. p. 203. Lips.) λαθικάδεα ne cum Schweigh.

pro ληθικῆδεα accipias. et metrum pessumdes, cavebit Hom. II. γ', 85. υἱός deest l. XI. Pro ἔγγες κίρνας ἕνα καὶ δύο supra p. 430. A. scriptum erat ἔγγευς κίρνα εἰς ἕνα καὶ δύο. „Alcaeus iubet, ut puer a poculis vinum de more in cratere misceat eo craseos genere, quod vocabatur εἰς καὶ δύο, cum infusis in craterem cyathis duobus vini aquae unus infunditur.“ CASAUB. κίρνας h. l. MS. A. V. 5. πλείαις est a Rutg. Ian. Pors. pro πλείαις l. X. vel πλείους l. XI. Porson. ita interpung. πλείαις κακκεφαλῶς· ἃ δ' ἑτέρα, sensu vix idoneo: quid enim est ἔγγες κατὰ κεφαλῆς? κατὰ κεφ. ὠθεῖν τινα est *praecipitem aliquem dare*, ut Anal. Br. T. II. p. 329. LIX. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, *praiceps abiit*; usitatius est ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθεῖν. Igitur κύλικα κατὰ κεφαλῶς ὠθεῖν esse videtur quasi *pocula praecipitare, crebro, aliud post aliud, haurire*, et κύλιξ κύλικα κατὰ κεφ. ὠθεῖ *poculum praiceps trudit poculum, exhaustum prius novum statim subsequitur*.

XXXII. Athen. XV. p. 687. D. E. καὶ ὁ ἀνδρείο-
τατος δὲ, προσέτι δὲ καὶ πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκαῖος ἔφη·
κάδδ' ἐγεύσατο μύρον ἀδὺ καττῶ στήθεος ἄμμι.
Plut. Symp. III, 1. extr. p. 647. E. (T. III. p. 654. Wyt. ed.) διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινούς (Blomf. ad sequens fr. ἀνηθινούς, citans schol. ad Theocr. VII, 43. Polluc. VI, 107.) ἐκ τῶν τραχῆλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν, καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τῆς πολλὰ παθοῖσας κεφαλῶς καὶ τῷ πολιῷ στήθεος. In Wyt. ed. est κατὰ τὰς et τῷ πολιῷ.

Blomf. ad fr. XLVI. et in Mus. crit. VI. p. 257. Ex duobus illis locis inter se comparatis Valcken. ad Theocr. X. id. p. 32. ita scripsisse Alcaeam coniiciebat: καδδὲ γεῦσον μύρον ἀδὺ καττῶς πολλὰ παθοῖσας κεφαλῶς, καὶ καττῶ πολιῷ στάθεος ἄμμι. Alloqui poetam

unum vel plures, e verbis Plut. κελύων καταχέαι manifestum est, nec καταχεύασθαι τινός μύρον, nisi fallor, graecum est pro καταχέαι, sed, quum clara insint metri choriambici vestigia, huic χεῦσον repugnat. Suspicio καὶ δὲ χεύατε. nam in MS. Ep. ap. Schweigh. scriptum erat ἐχεύατο. ἔχευσα, ἐχευσάμην dubito num unquam Graeci dixerint pro ἔχεα, ἐχεάμην.

XXXIII. Athen. XV. p. 674. D. ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὰ στήθη καὶ ἐμύρον ταῦτα, ἐπεὶ αὐτόθι ἡ καρδία. ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τραχήλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις·

ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας τις.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XLVI. Legebatur: ἀλλὰ ἀνήτωμεν μὲν π. τ. δέραις παρθέτω. Correxerit Casaub. Pro δέραις Jacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 48. δέραισιν, quippe metro, quod Sapphicum esse videtur, aptius. πλέκτας (Blomf. πλεκταῖς) tumentur membranae βαρύτονον ex Aeolensium more pro πλεκτάς. ὑποθυμιάδας recte Blomf. pro ὑποθυμιάδας ob metrum. Iniuria hanc formam apud Plut. II. p. 647. F. damnat Schneider. in lex. gr. Athen. XV. p. 678. D. ὑποθυμῖς (l. ὑποθυμίδες) δὲ καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως. Idem de ratione nominis XV. p. 688. B. ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὡς τινες ἀξιοῦσιν. Cf. Hemsterh. ad Luc. Nigr. T. I. p. 75. (284 sq. Bip.) Pro ὑποθυμιάδας Ursin. ἂν τι ἀπαλαῖ δέραι (sic), in notis autem p. 312. pro ἄντια πάλαι δέραι reponerem ἂν τις ἀπαλαῖ δέραι. loquitur enim περὶ ὑποθυμιάδων, quibus bibentium colla coronabant, de quibus ita Plut. Symp. III. (vid. fr.

XXXII.) Ad hunc locum respexit etiam Pollux. VI, 107. Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησι — — καὶ ἀνήτην, ὡς καὶ Σαπφὸν καὶ Ἀλκαῖος.

XXXIV. Athen. II. p. 53. E. ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην δὲ καταστήματος καὶ ταύρω παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον καὶ παρδύλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἔξωινωθέντας. Ἀλκαῖος·

ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ'

ὄξυτέρου τριβόλων ἀρητύμενοι.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XXVII. Eustath. ad Od. φ'. p. 1910, 17. κατὰ τὴν Ἀλκαίου μοῦσαν ἄλλοτε μελιαδῆς ὁ οἶνος, ὃ δὴ ἔφη καὶ Ὅμηρος, ἄλλοτε δ' ὄξυτερος τριβόλων. Vitium est in ἀρητύμενοι. sic Schweigh. codd. non ἀρητυμένοι. Nam in metro dactylico secunda syllaba brevi, tertia longa opus erat: itaque neque Casaub. vel ἀρητυμένου, quasi verbum esset ἀρητύω pro ἀρύτω, vel ἀβρήτου μένος, nec Fulvii Ursini ἀβρήκτου μένους, nec Livinei ἀρυτόμενοι, nec Iacobsii (Addit. anim. ad Ath. p. 58.) ἀκρήτου μένος convenit. Blomf. ed. ἀρύτω μένος, quod et sensui et metro satisfacit, modo intelligi possit, quomodo verbum tam communis usus ita corrumpi potuerit. Idem dedit ἄλλοτα et ὄξυτέρω e dialecto.

XXXV. Athen. XI. p. 481. A. (Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίῳ ἀντὶ τοῦ κύλικος παραγωγῶς κυλιχνίδας εἶρηκε — — Ἀλκαῖος δὲ κυλίχνας· Πίνωμεν — — —) καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ·

λάταγες ποτέονται κυλιχνῶν ἄπο Τηϊῶν,

ὡς διαφόρων γενομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XLV. Metrum videtur esse choriambicum, praepositis duabus brevibus syllabis, ut in fr. Sapph. ap. Athen. XIII. p. 571. D. de quo Herm. elem. d. m. p. 436. et in fr. Sapphus, quod annot. Vimar. ad Theocr. id. 28. adscripsit: ῥοδοπήγεες ἀγναὶ Χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι. v. Gaisf. ad Heph. p. 510.

Ita post *πατέοντα* addendum videtur *δέ*, monente V. D. in Ephemer. Ien. 1806. n. 249. p. 138.

υυ | -υυ - | -υυ - | -υυ - | υ-

XXXVI. Tzetzes ad Lycophr. 212, *φαλακρόν γέροντα* γράφουσι τούτω (τῷ Διονίῳ) ἀκολουθεῖν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησὶν·

οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XVI. qui, Burneijs, inquit, in menstrua censura T. XXV. corrigit *ἀνδράσιν*, quia quintam syllabam Alcaeus semper corripiat; quod falsum esse, e versibus, τὸ δ' ἐνθεν, ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον et αἰδάς κέ τευς οὐκ εἶχεν ἄππατ', et ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντω γένηται ap. Athen. XV. p. 695. A. apparet. Ipse vero Blomf. ap. Tzetzen pro Ἀλκαῖος scribendum censeret *Αισχύλος*, cuius similis versus proferatur a Stob. XVIII. p. 164 = 99. Grot. Apostol. XI, 3. Athen. X. p. 427. F. *κάτοπτρον εἶδος χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ τοῦ*. Mirum! quum duo Aeschyli loci, Pers. 547. S. c. Th. 200. ad Alcaei imitationem expressa esse ipse agnoverit, quibus nos tertium e Schol. Pind. Isthm. I, 52. addidimus.

XXXVII. Schol. Platon. p. 51. *οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων*. Ἔστι δὲ ἄσματος Ἀλκαίου ἀρχή· *Οἶνος, ᾧ φίλε παῖ, καὶ ἀλήθεια, καὶ Θεόκριτος*. Versus ille legitur in carmine inter Theocritea XXIX. sed uno dactylo longior: *οἶνος, ᾧ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια*. Hinc Wehnertus, iuvenis praematura morte litteris ereptus, carmen illud Theocrito falso adscribi, et Alcaei verius esse, suspicabatur, narrante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 586. eamque sententiam postea Thierschius in dissert. qua specimen editionis Symposii Platonis dedit Gottingae MDCCCIX. p. 25 sqq. nonnullis argumentis probare

studuit. Nam, quum primum §. 3. 4. ostendere conatus esset, carmen illud non recte adscribi Theocrito, quia et in antiquis editionibus ac nonnullis Codd. MSS. desideretur, et dialecto aeolica, non dorica Theocriti, scriptum sit, *res vero sit nullius apud Graecos exempli, ut quis poëta patrium sermonem nullo aut usu aut necessitate coactus damnet et dialectum sequatur peregrinam, suisque civibus nec usu cognitam nec intellectu facilem;* deinde §. 5. 6. 7. si carmen non sit Theocriti, nulli alii commodius tribui posse, quam Alcaeo, poetae antiquissimo lyrico, tum propter dialectum et inscriptionem in Cod. Vaticano, *Αιολικὰ παιδικά*, tum quod Alcaeus iis etiam, quae de puerorum amore scripsit, inclaruerit, tum quod in hoc carmine ea sit virtus poetica et color orationis, qui et ex veterum criticorum iudiciis et ex imitationibus Horatii Alcaeo proprius fuisse videatur; tandem e scholio illo in Platonis symposium, cuius auctor quin ad huius ipsius carminis initium respexerit, dubitari non possit, planum facit, hoc carmen Alcaei opus habendum, et Scholiastae auctoritate illi auctori esse vindicandum. His argumentis Thierschius sententiam suam probavit idoneis iudiciis, Boeckhio in *Museum der Alterthumswissenschaft* II, 2. p. 175. et Heindorfio ad Horat. Serm. p. 103. Ego vero pro Theocrito quidem carminis auctore non pugno; quamquam, quod de usu dialecti peregrinae dixit Vir Cl. id ne de antiquioribus quidem poetis graecis ante Alexandri aetatem verum esse videtur (vid. Jacobs. Praef. ad Anthol. Pal. p. XLIV.), multo minus de Alexandrinis, siquidem etiam inter Callimachi hymnos, Ionica seu verius epica dialecto scriptos, hymnus in lavacrum Palladis Doricam habet, carmen autem 28. inter Theocritea, de quo infra, aeolicam; Alcaeo autemtribuendum esse carmen, pluribus de causis non adducor, ut credam. *Primum enim dia-*

lectum Aeolicam, qua Alcaeus usus est, si quis eius poëtae fragmenta diligenter perlustraverit, longe plura a Dorismo recedentia habuisse, quam in hoc carmine occurrunt, intelliget. Nam quid inest in hoc carmine dialecto Aeolicae proprium, nisi nonnullae verborum formae, quas Grammatici Aeolibus tribuunt, ut ὄρπετον pro ἔρπετον v. 13. (quamquam ab *s* in *o* mutanda ne Dores quidem abstinuisse docet Koen. ad Gregor. Cor. p. 280, 23.) ὕμοιον v. 20. στύματος et πεδέρομαι pro μετέρχομαι v. 25. πέδα pro μετά v. 38? Nam ἄς pro ἕως v. 20. non tam Aeolum est, quam Doriensium; vid. Koen. ad Greg. Cor. p. 81. τύ pro σύ et pro σέ enclitico v. 25. etiam Doricum est; vid. Toup. Add. ad Theocr. I, 5. (qui tamen in eo fallitur, quod τέ pro σέ usurpatum negat) Apollon. Bekk. p. 328. et tantum abest, ut ῥέθος pro πρόσωπον v. 16. vox sit mere Aeolica, ut ea etiam Tragici usi sint, ut Soph. Antig. 529. Eurip. Herc. f. 1207. ubi vid. Barnes. Non rectius igitur dici poterit hoc carmen dialecto aeolica scriptum esse, quam cantica lyrica in atticorum poëtarum fabulis dorica; eodem etiam iure carmen 28. inter Theocritea Aeolicum dici possit cum annotatore Vimariensi, quem p. 28. laudat Thierschius: in quo praeter formas aeolicas, ut v. 3. ὑμάρτη pro ὁμάρτει in apogr. Ald. (fortasse etiam βόλλεσθαι pro βούλεσθαι, ὀπάζειν pro ὀπάζειν, χέῤῥας pro χέρας v. 9. ut φθέρῥω, Aeolum magis quam Doriensium propria sunt, vid. Greg. Cor. p. 286.) reperitur etiam vox mere Aeolica, βράκη pro ῥάκη v. 11. v. Gregor. Cor. p. 270. ed. Koen. 275. 310. IX. p. 329. I. metrum etiam non minus, quam metrum carminis 29. ex eo genere est, quod Alcaeus imprimis frequentavit, choriambicum. Sed illud quidem carmen ipse Thierschius vidit non posse ad Alcaeum auctorem referri: est enim a poëta Syracusano (v. 16. 17.) ad Niciae, medici, ad quem scripta sunt etiam carmina

Theocr. 11. et 13. (cf. epigr. VII.) uxorem Alexandriam missum; estque hoc alterum exemplum poetae patrium sermonem negligentis et dialectum peregrinam sequentis, quale nullum apud Graecos inveniri Th. dixerat. Litterae autem Aeolicae s. digammi, qua, ut poëtas Aeolicos omnes, sic Alcaeum usum esse omnes consentiunt, ne vestigium quidem in neutro carm. reperitur. *Deinde* vix mihi quidem verosimile est, Alcaeï, in cuius carminibus emendandis Aristophanem et Aristarchum elaborasse accepimus (v. Villoison. Prol. ad Hom. p. LIX. Schol. Aristoph. Plut. v. 253. et Hemsterh. ad h. l.) carmen aliquod ad Theocritum, aequalem fere illorum grammaticorum poetam, referri potuisse. *Tum* multa quidem seniorum et poetarum et aliorum scriptorum opera antiquioribus tributa esse constat, antiquioris vel antiquissimi adeo carminis seniori poetae assignati ne unum quidem exemplum ex tota antiquitate afferre quisquam possit. Denique λέγεται illud in Theocriteo carmine indicat, proverbium memorari iam usu diuturno tritum; proverbia vero ex antiquorum poetarum dictis oriri solebant, ut παθῶν δέ τε νήπιος ἔγνω ex Homero, πλέον δέ τοι ἤμισυ παντός, ex Hesiodo, δάκτυλος ἄμερα, αἶξ Σκυρία ex Alcaeo, non poetae antiqui ad proverbia provocare ¹⁹). Itaque Thierschii argumenta infirmiora sunt, quam ut iis quidquam tribuamus; quae vero singula per se vim nullam habent, ea vix universa et coniuncta quidquam valere possunt. Quid igitur est? Alcaeï versus esse videtur οἶνος, ᾧ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεια, is vero, quum

19) Schol. Aristid. T. II. p. 205. de proverbio παθῶν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὡς περ καὶ τὸ φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὸν φίλοι, Σοφοκλέους ὄν, παροιμιῶδες γέγονε, καὶ ἕτερα μυρία.

in proverbium abiisset, a Theocrito usurpatus esse sicut supra vidimus verbis Alcaei οἶνω πνεύμονα τέγγε alium ad hexametrum explendum usum esse. Fragmentum illud est ap. Blomf. p. 444. qui idem ex Eustath. ad Il. i. p. 740, 12. affert.

XXXVIII. Athen. XI. p. 478. Β. τὰ μονωτὰ ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει.

Ursin. p. 109.

XXXIX. Eustath. Il. ψ'. p. 1295, 20. Νικάνδρος δέ που (λέγει) — — ὡς μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει, τὸ δὲ ὄνομα μύρωμα, καὶ οὐ μύρισμα.

Ἔρωτικά.

XL. Schol. Arist. Plut. 502. et Hephaest. p. 16. (30. ed. Gaisf.) (ιαμβικά) τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου·

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XLI. qui scripsit κωμάσδοντα et λίσσομαί τε. imo λίσσομαί τυ. vid. Apollon. de pron. p. 328. B.

XLI. Aristot. Rhetor. I, 9, 20. τὰ αἰσχροῦ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιῶντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὸν πεποιήκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου·

θέλω τί τ' εἰπῆν, ἀλλὰ με κωλύει

αἰδώς — — — — —

αἰ δ' ἵκέ σ' ἐσθλῶν ἡμερος ἢ καλῶν

καὶ μή τι εἰπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακόν,

αἰδώς κέ σε οὐκ εἶχεν ὄμματ',

ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίῳ.

Inter fr. Sapph. exhibet Blomf. nr. XXX. Mus. crit. I. p. 17. cum Volg. Ex his primus versus cum verbo αἰδώς versus secundi Alcaei est, nec dubito, quin iusta strophā fuerit, e qua adscripserit Aristot. quae ad se-

quentia verba Sapphus intelligenda pertinerent. Versus emendavit Scaliger ad Cirin in Virgil. Catal. p. 323. et ad Euseb. p. 85. probantibus Gatakerō ad M. Anton. p. 69. et Toupio ad Longin. p. 501. quod nec Buhlio ad Arist. nec Volgero ad Sapph. fr. p. 102. innotuit. Is v. 2. Sapphus καὶ μηδὲν εἰκῆ γλ. v. 3. αἰδῶς κεν οὐχέ σ' εἶχεν ὄ. Sed illud erat καὶ μή τι Φειπήν, ut recte scribit Blomf. et Herm. elem. d. m. p. 689. In edd. Aristot. legebatur αἰδῶς κέν σε οὐχ ε. ὄ. Lips. αἰδῶς κεν σοῦ. rectius Herm. l. c. αἰδῶς κέ τευς οὐκ ε. ὄππατ'.

XLII. Hephaest. p. 46 sq. (p. 80. Gaisf.) de metro Alcaico: τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιτεῦον συλλαβῆ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, οἶον,

ἰόπλοχ', ἀγνὰ, μελιχόμειδε Σαπφοῖ.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XXXVIII. Hesych. μελιχόμετις, ἡδύς, πραῦγέλως, ἡδυγέλως. ἡδεῖα, πραῦνοος. Vidit Toup. Em. T. III. p. 426. non omnia interpretamenta uni μελιχόμετις convenire; itaque em. μελιχομείδης, ἡδύς, πραῦγέλως, ἡδυγέλως. Μελιχόμετις, ἡδεῖα, πραῦνοος. Sed Codex Venetus ap. Schowium pro Musurianis μελιχόμετις, ἡδύς exhibet tantum μελιχομετίδης. Hinc scribendum videtur Gaisf. ad Heph. l. c. una τ litterula deleta, μελιχομείδης, πραῦγέλως etc. Pergit Toup. „Scribitur et μελιχόμειδος. Alcaeus ap. Heph. p. 47. — μελιχόμειδε Σαπφοῖ.“ An recte sic scribatur, dubitans Blomf. scripsit μελιχόμείδα Σ. A μειδάω ductum non exstat quidem nisi φιλομμειδής, sed a φοιτάω sunt νυκτίφοιτ' ὄνειρατα ap. Aeschyl. Prom. 662. et νυκτερόφοιτος Ἄρτεμις h. Orph. 35, 6.

XLIII. Cicer. de nat. d. I, 28. Naevus in articulo pueri delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus; illi tamen hoc lumen videbatur.

Ursin. p. 111. Lycum, amasium Alcaei, quem *nigris oculis nigroque crine decorum* caneret poeta, memorat Horat. Carm. I, 32, 7. ubi Mitsch. ad ista in Lycum carmina respexisse Cicero videtur. *Quae de iuvenum amore scribit Alcaeus?* inquit Cic. Tusc. disp. IV, 33. Cf. Schol. Pind. Isthm. II, 1. Fortasse in Alcaei amasiis fuit Dinomenes, quem commemorat fr. LX. LXX.

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS.

XLIV. Schol. Soph. Oed. T. 156. φ ο β ε ρ ἄ ν φ ρ ἔ ν α , τήν περιφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός, ἀντὶ τοῦ περιφοβος.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLIX. φύει vix verum est; sensus enim requirit φύεται vel ἔφω; tum, si metrum choriambicum est, cuius certe satis manifesta in his verbis insunt vestigia, metrum respuit φύει priore brevi. Si scriptum esset πίπτει pro φύει, metrum hoc esset

[-] ο ο - | - ο ο - | - ο ο - | - ο ο ο

Blomf. coni. τρόμος pro βρόμος et φύεται pro φύει, sed, addit, neutrum horum placet.

XLV. Schol. Soph. Oed. C. 954. ed. Elmsl. (cf. Schol. Ven. ad Il. ε, 792. Suid. v. θυμός ἐπταβόειος) θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο πλὴν θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. οἶον οὐκ ἔστι, φησὶ (sic etiam Suid. Sch. V.), θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα. οὐ καταγηράσκει τὸ ὤμον τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθῃ (Suid. Sch. V. ἐξέλθῃ) τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γὰρ ἐστὶ ζῶντα (Suid. Sch. V. ἐστὶν ὄντα) ἄνθρωπον μὴ θυμοῦ χρήσασθαι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει (Suid. om. δέ, καὶ π. λέγεται. Sch. V. καὶ παροιμιωδῶς λέγεται) ὅτι ὁ θυμός ἐσχάτον γηράσκει. λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὕσθι γηράσκουσι, (Suid. οἶ, ὕσθι γηρ. Sch. V. οἶ

γηράσκοντες) τὸν θυμὸν ἐδῶμενέστερον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος ὡς λέγομεν οὐ κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκειται.

Ursinus p. 109. a vv. τοῦτο δὲ καὶ καὶ παροιμ. Quae sequuntur ap. Suid. et in Schol. Ven. (in his minore etiam distinctione a prioribus separata μιμνήσκειται, θυμὸς ὀργῆς·) θυμὸς ὀργῆς· ὁ μὲν γὰρ θυμὸς ὀξύς καὶ ὀλιγοχρόνιος, ἢ δὲ ὀργὴ βραδυτέρα μὲν, μονιμωτέρα δέ· θυμὸν τοίνυν ὀργῆς τὴν ἐπίμονον ἐκάλεσε τιμωρίαν; quibus addunt schol. Ven. θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν ἐπιθυμίας τὴν πικρὰν τιμωρίαν καλεῖ· οὐ γὰρ φύσει, οὐδὲ προαιρέσει φησί. haec igitur, e diversis, ut videtur, scriptoribus excerpta, an ad Alcaeam referri possint, dubito. Ea tamen sola posuit in fragm. Alcaei Blomf. nr. LXXVI. a verbis καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λεγ. usque ad ἐκάλ. τιμωρίαν. in eo etiam falsus, quod haec e Philopono in Aristot. de anima I. petita dicit. Qui si Kusteri notam accuratius inspexisset, vidisset, non ea, quae exscripsimus, sed quae ap. Suid. et in schol. Ven. proxime praecedunt, διαφέρει δὲ θυμὸς — — τοῦ ἐζωωμένου σώματος e Philopono hausta esse.

XLVI. Eustath. ad Il. p. 589, 32. = 705, 61. βληχρὸν, τὸ ἀσθενές, ὡς Ἀλκαῖος· Βληχρῶν ἀνέμων ἀχειμαντοὶ πνοαί.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. LI. Sic etiam schol. Ven. ad Il. θ', 178. ἄλλως τε ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ'. βλ. ἀ. ἀχ. πνοαί. Suid. v. βληχρὸν, ἀσθενές παρὰ Ὀμήρω καὶ Ἀλκαίω, quae eadem habet Etym. M. p. 200, 13. cit. Schneidero ad Pind. fr. p. 33. De voce βληχρός vid. Valck. ad Theocr. Adon. p. 219. Contra Gramm. in Bekk. anecd. p. 322. ἀβληχρήν, ἀσθενῆ· βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Metrum esse videri idem, quod in fr. I. vidimus, monui in prol. de carm. Theocr. XXIX. adstipulante Herm. in elem. d. m. p. 437.

XLVII. Eustath. ad Il. ζ. p. 633, 60. Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ γράψας τὸ πήρας. Idem ad Od. α. p. 1597, 30. ὄθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδῆ. — — — Ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πλήρους· νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κινήσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον.

Blomf. nr. LXXXI. qui tamen priorem tantum Eustathii locum attulit. Insunt signa haud ambigua metri Alcaici $\varpi - \varpi - \nu\tilde{\nu} \delta' | \omicron\tilde{\upsilon}\tau\omicron\varsigma \epsilon\pi\iota\kappa\rho\epsilon\kappa\epsilon\iota$, et $\varpi - \upsilon - \pi\eta| \rho\alpha\varsigma \text{ πυκινὸν λίθον}$; unde sic scribendum coniciias:

— — — — νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει
κινῶν τὸν ἐκ πήρας πυκινὸν λίθον.

XLVIII. Eustath. ad Od. φ. p. 1901, 51. λέγει δέ, φασι, καὶ Ἀλκαῖος τὸ προφασίζεσθαι μύνεσθαι, οἷον οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο τὸ νόημα, ἕτεροι δὲ μύνην φασὶ τὴν πρόφασιν παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. LV. Valcken. ad Callim. eleg. fr. p. 227. „Quidquid etiam nobis narrent Grammatici, prorsus, me iudice, latet, cur praetextum Aeolice loquentes dixerint μύνην, et τὸ προφασίζεσθαι Alcaeus μύνεσθαι. Hom. Od. φ, 111. ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνησι παρέλκετε, Schol. προφάσσει, cuius seqq. supplet et corrigat Leunclav. in App. Xenoph. p. 1078. — — Ex veteribus Eustath. p. 748, 44. λέγει δέ, φασι, καὶ Ἀλκαῖος τὸ προφασίζεσθαι μύνεσθαι, οἷον οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νόημα. Ubi haec praebet Ursinus Alcaei, velut Didymi quaedam profert, quae nostris in edd. schol. non reperiuntur.“ Reperiuntur vero ad v. 71. ἐπισχεσίην. νῦν σημαίνει πρόφασιν· ἐπιμονῆς γὰρ χρεια τῶ προφασιζόμενῳ εἰς τὸ ψεύδεσθαι καὶ τὸ μὴ ἀληθεύειν. καὶ Ἀλκαῖος· οὐδέ τι μεινάμενος ἀλλὰ τὸ νόημα, ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Verba οὐδέ μυνάμενος non nominato auctore profert Etym. M.

p. 594, 54. De hoc verbo cf. Apollon. lex. Hom. p. 465. Toll. Hesych. v. μύνησι. Interpr. ad eundem v. μῦσαι. Zonaras p. 1377. et 1379. Qui μύνη pro μονή dictum volunt, refelluntur production vocalis u. Luzac Praef. ad Callim. el. ed. Valck. p. XIV. Valckenaerium reprehendens, quod in analogiam l. gr. ab Hemsterhusio traditam acrem vim ingenii adhibere non perrexisset, haec dicit: „μύω *premo, premendo claudio et occulto* cum significet, μύνω forma producta a μύω, notat *alterum claudio, occulto, celo; μύνομαι me ipsum occulto, mentem meam celo*, vera animi sensa sub praetextu abscondo, quaesitam causam voluntati meae praetexo, προφασίζομαι.“ Contorta vero ratio! ad quam saepius quam par est, confugere coguntur, qui omnia ex analogiae illius praeceptis explicare conantur; quae causa fortasse impulit Valck. ut, quae iuvenis avide arripuisset, postea, quum vir factus et tota antiquitate diligenter perlustrata, quam nihil fere in ea praesidii esset, intellexisset, somnia illa interpretanda Scheidiis aliisque relinqueret. Obstat illi interpretationi, quod in loco Alcaei μυνάμενος cum accusativo construitur, quod confirmat schol. Hom. ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Cum hoc congruit, quod ex Arcadio Gramm. inedito citat Alberti ad Hesych. v. μύνησι. Μύνη, ἡ τροπή. An igitur, ut pro ἀβληχρός βληχρός, sic pro ἀμύνω dictum est μύνω, ut μύνεσθαι proprie esset a se removere l. avertere, deinde omnino ἀποτρέπειν? Sed recte Blomf. μυνάμενος aeolice dici pro μυνώμενος videtur: a μύνη enim fit μυνάω. Tum pro ἀλλά schol. vel ἄλλο Eust. scribendum esse ἄλλα, e schol. interpretatione ἀλλαχοῦ apparet. Totus versus igitur sic scribendus est:

οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλα τὸ νόημα

-υυ- | -υυ- | -υυ- | υ

XLIX. Eustath. ad Dionys. Per. 306. ἕτερον δὲ φα-
σιν εἶναι τοῦτον τὸν Ἀχιλλέα παρὰ Σκύθαις βασιλέα τῶν
τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἴφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ, καὶ
ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀχιλλεῖον. οἱ δὲ τοῦτο λέ-
γοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα·

Ἀχιλλεῦ, ὃς τὰς Σκυθικὰς μέδεις.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLII. qui comparat
scolion ap. Athen. XV. p. 694. D. ἐὼ Πάν ὃς Ἀρκαδίας
μέδεις κ. τ. λ.

L. Schol. Pind. Isthm. II, 17. χρήματα χρήματ'
ἀνῆρ· τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων,
ἀπόφθεγμα δὲ ἐστὶν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρῦσιππος
ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδα-
ρος μὲν οὐ τίθεισιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος, ὃς ἐστὶν
ὁ τοῦτο εἰπὼν, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι
Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθη-
σιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην·

ὡς γὰρ δήποτε φασιν Ἀριστόδημον ἐν Σπάρτῃ λόγον
οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· χρήματ' ἀνῆρ, πενιχρὸς δὲ
οὐδεὶς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.

Ursin. p. 103 sq. Blomf. nr. XXVIII. Idem fragm.
habent Suidas v. χρήματα, χρήματ' ἀνῆρ, πενιχρὸς δ' οὐ-
δέποτε' ἐσθλὸς ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων Ἀριστό-
δημὸς φησι. μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος· ὡς
γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμόν φασιν ἐν Σπάρτῃ οὐκ ἀπάλαμνον
λόγον εἰπεῖν, χρήματα, καὶ τὰ ἐξῆς. item Diogen. L. I,
51. omissis vocc. οὐδὲ τίμιος. Suid. habet ὡς γὰρ δήπ.
Ἀριστόδ. φατίν, Diog. ὡς γὰρ δήπ. Ἀριστ. ὄν φασιν. Suid.
ἐν Σπ. οὐκ ἀπ. λόγον εἰπ. Diog. οὐκ ἀπ. ἐν Σπ. λόγον
εἰπεῖν. Duo priores versus, ut in schol. ad Pind. le-
guntur, sunt dactylici logaoedici

---υυ--υυ--υ--υ

de reliquis dubito; Blomf. ita eas disposuit:

χρήματ' ἀνῆρ· πενιχρὸς γὰρ οὐδεὶς
πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.

in quibus *πενιχρός* pro anapaesto habuisse videtur, quod nescio an in eo poeta non liceat. vid. ad fr. Dum meliora doceantur, tertium pro logaeoedico brevior habeo

--υυ--υ--

(vid. Eur. Phoen. 185. Med. 157. 459. Alc. 119. 249. 580. 993. Ion. 1071. Herc. f. 640.) quartum pro anapaestico logaeoedico:

--υυ--|υ--υ--υ--

cuius similes multi reperiuntur in tragicorum carminibus melicis, ut Eurip. Hec. 927. Alc. 449. 467. Hipp. 531 sqq. Itaque totum carmen sic describo:

ὡς γὰρ δήποτε φασὶν Ἀριστόδαμον
ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπῆν·
χρήματ' ἀνῆρ, πενιχρὸς δ'
οὐδείς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.

LI. Schol. Pind. Ol. I, 97. ed. Boeckh. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμῶν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· [ὃ μὲν Ἀλκαῖος] Κεῖσθαι παρ κεφαλᾶς μέγας ὄας . . . σιμίδα λίθος. in quibus verba ὃ μὲν Ἀλκαῖος Boeckh. addidit: cetera sunt ex Vratisl. A. D. „In D. est παρά, neque is ὄας habere videtur.“

Ursin. p. 109. Vid. Welcker. ad fragm. Alcman. p. 60 sqq.

LII. Huc pertinere videtur sequens fr.

Apollon. Dyc. π. ἐπιθή. p. 613, 30. in Bekk. anecd. τῆδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπιθήημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι

γαίας καὶ νιφόντος ὠρανῶ μέσοι.

Ex Apollon. Dyc. gramm. inedita citat Koen. ad Greg. p. 168. Alcaeï esse, patet ex eodem p. 588, 27. τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐλλιπὴς τῆ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὡς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσῳ· ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος

τὸ οἴκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθῶ τὸ Πυθοῦ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρον τὸ Μεγαροῦ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφη κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.

LIII. Schol. Aristoph. Av. 1410. Ὀρνιθες τίνες οἶδε; τινὲς δὲ παρὰ τὰ Ἀλκαίου. Ὀρνιθες τίνες οἶδε; ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον πανέλοπες, ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. XXI. Versus recte digessit Hotibius in lectt. Aristoph. p. 59.

Ὀρνιθες τίνες οἶδ' ; ὠκεανῶ γὰρ περάτων ἀπὸ ἦλθον πανέλοπες, ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι.

Blomf. ὄρν. τίνες οἶδ' ὠκεανῶ; γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον πανέλ. etc. πανέλοπες αἰολόδειροι λαδιπορφυρίδες καὶ ἀλκύνες τανυσίπτεροι est in fr. Ibyci ap. Athen. IX. p. 389. E. ubi Casaub. Alcaei nomen excidisse suspicabatur, ut locus ita legeretur: — ποικίλαι, ἀλιπόρφυραι. καὶ Ἀλκαῖος δὲ πορφυρίδων μνημονεύει· πανέλοπες κ. τ. λ.

LIV. Strabo IX. p. 411. (651. Almel.) de Coronea: κατελάβοντο δὲ αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον. κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας, ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρύσαντο ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κωράλιον προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ. Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων· ἄσθ' Ἀθῆνα ἀπολε ἀπὸ Κορωνείας ἐπὶ δεῦ . . . πάροιθεν ἀμφὶ Κωραλίῳ ποταμῷ παρ' ὄχθας.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XIII. Casaub. in MSS. esse dicit Κωραλίῳ ποταμῷ ἰδρύσαντο παρ' ὄχθαις, quod in MSS. recens collatis non legitur. Lacunas non explent Codd. adhuc collati, nisi quod pro ἐπὶ δεῦ . . Paris. nr. 1597. ἐπίδων ανω, Moscov. Escur. Vatic. 1.

ἐπὶ δέων αὐτῶ, Paris. 2. ἐπι δεων ανο habent. Inter ἄμφω et Κωραλίω lacunae signa sunt in Paris. nr. 1397. Mosc. Escur. Vatic. 1. Paris. Vid. Friedemann de med. syll. pentam. p. 334. Optime autem Paris. nr. 1397. genitiv. aeolic. et dor. Κωραλίω ποταμῶ exhibent. Ultima verba metri genus non obscure significant, Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις, ut καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό. Probabilis est Friedem. coniectura, ab initio legentis ἄνασσ' Ἀθάνα. de seqq. dubito: τάνδ' ἀπόλειπε γᾶν, Ἴππως Κορωνείας ἐπι δεῦρ' ἄγ', ὃ Ἴρόν τιν ἀμφίκειται ἄλσος Κ. π. π. ὀ. Minus etiam hoc nomine probari potest Blomf. lectio ἀπαὶ Κορωνείας ἐπιδ' εὐμενῆς, Εἴπερ πάροιθεν ἀμφὶ βωμούς Κ. ποτάμω (hoc recte) παρ' ὄχθαις Ἐθρῶσα . . . Eleganter C. O. Müller in libro de Orchomeno p. 392. not. 3. Ἄνασσ' Ἀθαναία πολίων, ἀπὸ Τῆς σᾶς Κορωνείας ἐπι δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἰδρυσάμεσθα Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις. Conferri autem iubet Bacchyl. ap. Lutat. ad Stat. 7, 330. Nec tamen assequor, cur poëta Lesbicus Minervam, quae Coroneae colebatur, invocaverit. Ex iis, quae de Alcaei carminibus tradita sunt, nullum carmen novi, in quo haec sicut sequens fr. locum aptiorem invenire potuerint, quam in hymno in Apollinem, vel in itinere dei describendo, vel in commemorandis iis, qui dona et sacra ei Delphos attulerint. Ad *navigationem* referre videtur Fabric. Bibl. gr. II. p. 85.

LV. Strabo IX. p. 412. (633. A.) οὐκ εὔδ' Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀγγηστοῦ κατέψευσται, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικᾶνος αὐτὸν τιθεῖς· ὁ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἰκανῶς τούτου τοῦ ὄρους.

LVI. Strabo p. 606. (903. B.) Τὴν δὲ Ἄντιανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λελέγων πόλιν·
πρῶτα μὲν καὶ Ἄντιανδρος Λελέγων πόλις.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XII. καὶ omittunt 3 codd. Tzsch. et 2 Falcon. Itaque recte Friedem. l. c. p. 356. corrigat: *Πρώτα μὲν Ἀντιανδρος Δελέγων πόλις*, ut edidit etiam Blomf. idem tamen addens: Sed vide an potius corrigendum Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ μελῶν. Ἀντ. Α. π.

LVII. Schol. Apollon. Rh. I, 957. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

Ursin. p. 109.

LVIII. Id. IV, 992. Ἀλκαῖος κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσίλαος λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ οὐρανοῦ.

Ursin. p. 108.

LIX. Athen. III. p. 85. E. Καλλίας δ' ὁ Μυτιληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδὴν, ἧς ἡ ἀρχή·

πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκνον·

ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι·

ἐκ λεπάδων χαύνοις φρένας ἃ θαλασσία λεπάς.

ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπάς χέλυς κ. τ. λ.

Ursin. p. 105. Blomf. L. In secundo versu Casaub. leg. coniiiciebat: ἐκ λυπάων δ' ἰαίνοι σε φρ. ἃ θ. λ. vel ἰαίνοις ᾧ θ. λ. ubi secundam v. λυπάων syllabam pro brevi habuisse videtur. Similiter Valck. ad Herod. p. 22, 26. ἰαίνοι (voluit, puto, ἰαίνοι) σ' ἃ θ. λ. Blomf. conii. ἐκ λοπάδων σαίνοις, comparato loco Hipparchi apud Athen. III. p. 101. A. ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα. V. D. in Ephemerid. Ien. 1806. nr. 249. metrum esse putat, quale in scoliis saepe usurpetur (vid. Herm. elem. d. m. p. 693.), ideoque conii.

πέτρας καὶ πολιᾶς τέκνον θαλάσσης

* *

ἐκ λεπάδων (χλιαῖνοι vel quod praefert) θαλύνοι φρένας ἃ λεπάς.

Θαλασσία enim adscriptum esse, ut alterum *λεπάς* a priore distingueretur. *Θαλύνοι* comparat cum Bacchyl. *Θάλλησι θυμόν* Athen. II. p. 59. E. *χαύνοις* mutari non necesse esse censet Schweigh. modo vel terminatio vel accentus mutetur (*χαυνοῖ σ'*). Mihi non displicet: *ἐκ λοπάδων γλαινοὶ φρένας ἃ λεπύς*.

LX. Athen. XI. p. 460. D. de voc. *ποτήριον. καὶ Ἄλκαῖος* ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης δινομένη παρίσδον.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XXIX. Casaub. corr. *ἐκ δὲ ποτ. πιόντες δειπνουμένη* (vel *Δεινομένη*) παρίσδον. In *Δεινομένη* iam Ursinus inciderat; idem probat etiam Schweigh. (qui, quod mireris, de Dinomene, Gelonis patre, cogitat) et Blomf. et confirmatur fr. LXX. Quid sub voc. *πώνης* lateat, vix dixeris. Coniecerunt *πίνων, πιών, Blomf. πένης*, sed vix intelligitur, quomodo e tam usitatis vocabulis illud monstrum existere potuerit. Pro *παρίσδον* ed. Venet. *παρίσδων*, MS. A. *παρίσδωνι*, e quo Schweigh. facit *παρίσδω νιν*, vi activa, *adsidere facio illum vel illos*. Metrum esse censet Blomf. e choriambico et iambico mixtum:

-υυ-υ-υ-| -υυ-υ-υ

ut Anacreontis illud ap. Heph. p. 52. *ἐκ ποταμοῦ πανέροχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά*. itaque uno versu scribit:

ἐκ δὲ ποτηρίων πένης Δεινομένη παρίσδον.

quam tertiam formam Priapei ponit Herm. elem. d. m. p. 574. idem autem choriambicum ib. p. 423. V. D. in Ephemer. Jen. 1806. nr. 249. *ἐκ δὲ ποτηρίων πιών ἰσομένη παρίσδον*.

LXI. Athen. VII. p. 311. A. Ἄλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λάβρακα) νήχεσθαι. id est, *extantem supra summas aquas, vel suspensum et erectum animo, insidias undique caventem, fugitivo regi et sacerdoti Dianae Arianæ similem*. CASAUB.

Ursin. p. 108.

LXII. Plutarch. *περὶ φιλοπλουτίας* p. 525. A. (T. III. p. 115. Wyt.) *χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἄς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα.*

Ursin. p. 107.

LXIII. Aristides Tom. II. p. 114. ed. Iebb. *εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθορούζοντες, ἐκ τοῦ φόφου τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον, — — τοσοῦτό μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω, ὅτι ῥητορικῇ παρὰ πόδας διδύασι τὴν δίκην.*

LXIV. Plutarch. *de defectu orac.* p. 410. C. (T. II. p. 681. Wyt.) *θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι, ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ Θραλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας — — ὁ Κλεόμβροτος ἔφη etc.*

LXV. Stob. Tit. XCVI. p. 387. Grot.

ἀργαλέον πενία κακὸν, ἄσχετον, ἂ μέγαν δάμνησι λαὸν ἀμνηχάρια σὺν ἀδελφεῶ.

Ursin. p. 104. Blomf. XXVI.

LXVI. Hephaestio p. 6. (p. 16. ed. Gaisf.) *κἂν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ἢ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβή, ἀλλ' ἄντικρος μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔκ με λάσας ἀλγέων.*

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLVIII. „Sic recte distinxit Bentleius post Horatium p. 709. (pro ἔκ με ἑλάσας ἀλγέων). Imitatur nempe Alcaeus Homericum ἐκ δὲ με πάντων Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, aut aliquid simile.“ GAISF. Blomf. ἔκ με λάσας ἀλγ.

LXVII. Hephaestio p. 54. (p. 58. ed. Gaisf.) τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου·

ἦλθες ἐκ περάτων γῆς, ἔλεφαντίαν
λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XXXII. qui ἦνθες scripsit et γῆς. „ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B.“ GAISF.

LXVIII. Hephaestio p. 35. (p. 60. ed. Gaisf.) τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἐκκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα·

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ τετυγμέναις.

Ursinus p. 105. Blomf. nr. XXII. qui ταῖς dedit, Νύμφαις ταῖς — τετυγμέναις pro accus. aeol. habens, et φαισί, ut Priscian. p. 50. Pro τετυγμέναις Fl. B. τετικμέναις, H. τετυσμέναις.

LXIX. Hephaestio p. 59. (p. 67. ed. Gaisf.) καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι — — — Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὡςπερ καὶ τόδε·

Ἐμὲ δειλὸν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XXXVI. Turneb. πόδ' ἔχοισαν, Fl. B. H. παῖδ' ἔχ. C. πεδ' ἔχ. πεδέχοισαν i. e. μετέχοισαν Stanlei. ad Aeschyl. Choeph. 587. et Bentl. ad Hor. Carm. III, 12. De eodem metro Heph. p. 67. (p. 120. ed. Gaisf.) ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδός, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὀρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾗ, οὐκ ἐστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἐμὲ δειλὸν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν. ἄπειρος μὲν γὰρ τις ὢν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσηνος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὀρῶμεν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαιμέν. Εχ

quo intelligitur, carmen hoc Alcaei decapodiis Ionicis, i. e. systematibus e decem pedibus ita cohaerentibus, ut neque hiatui indecoro, neque syllabae ancipiti locus esset (Herm. elem. d. metr. p. 472.), scriptum fuisse, quem ad modum Bentl. carmen Horatii 12. l. III. disposuit, Boeckhius autem de gr. trag. princ. p. 317. locum Eurip. Bacch. 79 sqq. 95 sqq. Quodsi ex eo, quod Horatius in illo carmine Alcaei numeros secutus est, argumentum etiam utriusque carminis simile fuisse coniciere licet, ut Horatii carmen ad puellam scriptum est, amore Hebri aestuantem, sic in Alcaei carmine puella gravi amore saucia miseram sortem suam conquerens inducta fuisse videtur.

LXX. Hephaest. p. 51. (p. 90. ed. Gaisf.) ἔνδοξόν ἐστι καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ λαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή·

ἦ ῥ' ἔτι Δινομένει τῷ Τυρῶακῆσσι
τάρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήσσι.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XL. Longas criticorum disputationes, quibus tamen nihil effectum est, Pauwii, Arnaldi, Dorvillii (vann. crit. p. 471 sqq.) conguessit Gaisford p. 343 sqq. ἦ ῥ' ἔτι (pro quo Pauw. ἦρ ἔτι, ver adhuc est, i. e. fortuna prospera et rerum status maxime laetus) firmatur loco Apollon. Dysc. in Bekkeri anecd. T. II. p. 490. secundum quem una voce ἦρ' i. e. ᾄρ' scribendum. — Pro Δινομένει Fl. H. δινομένη. Alcaicum more gentis suae (v. Koen. ad Gregor. p. 587. 597. ed. Lips.) Δινομένη scripsisse e consentiente apud Hephaest. et Athen. (vid. fr. LX.) scriptura suspicatur Hermann. elem. doctr. metr. p. 597. De Dinomene, Gelonis patre, quinquaginta certe annis iuniore, cogitantem Pauwium acerbè perstrinxit Dorvill. l. c. —

Mox Codd. τῷ τυρράκκω. in Monac. tantum τῷ cum signo lacunae. Arnaldus legendum coniciebat τῷ Τυρακίῃ, propter Tyracienses a Plin. III, 8. memoratos. Apud Steph. memorantur Τυρακῖναι, πόλις Σικελίας. Vibius Sequester paludem Syracusis nominat Tyraca sive Tyrrhacam. Sed quis sciat hodie, — verba sunt Hermanni l. c. — quis pagus aut quod oppidulum fuerit, unde ortus erat ille Dinomenes. Secundus versus mendosus esse convincitur secunda syllaba voc. κέατ' brevi, pro qua longam metrum requirit. Monac. ἴλαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσίνω. Herm. l. c. tentabat τῶρμενα, Λαμπρακία τ' ἐν μυρσινῶνι. Mihi in mentem venit: τῶρμενα λαμπρὰ κέκλακτ' ἐν μ. a dorico vel aeol. κλαξῶ i. e. κλείσω, κέκλακται pro κεκλεισμένα ἐστί. vid. Valck. Epist. ad Röver. p. LXII. ad Theocr. Adon. p. 534. μυρσίνηον pro μυρσίνειον vel μυρσινεῖον dictum accipio.

LXXI. Apollon. Alex. περὶ ἀντωνυμίας p. 558. (cf. Maitt. Excerpta p. 425. B.) Σαφές ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὼ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἄλκαϊος·

ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων

λύσαι ἄτερ Ἔθεν.

Blomf. nr. LVII. Apparent vestigia metri choriambici. Fortasse fr. locum habuit in fabula Tantalī: saxum supra caput Tantalī ita firmiter suspendit (ἀλύσει χρυσείαις ap. Eurip.) Iuppiter, ut nemo deorum ipso invito solvere posset.

LXXII. Ibid. p. 581. (cf. Excerpt. Maitt. p. 560. ed. Sturz.) ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· τῇ μέντοι διαιρέσει ἢ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης. ὁμοίως Αἰολεῖς. Ἄλκαϊος·

μηδ' ὄναις τοι σπλεας υμεων παρέχειν.

Blomf. nr. LXII. In Exc. Maitt. dedit *τοι πλεας*. Sed in codice *σ* finale cum seq. *π.* ductu continuo cohaeret, quod fieri solere, quoties *σ*, *π* aut *τ* sequatur, notavit Bast Append. ad Epist. crit. p. 12 sq. Cf. idem ad Gregor. Cor. p. 600. not. * ubi Hasium *πέλας* legere monet. *όνίαις* est pro *άνίαις*. Sed pro *ύμέων* legendum videtur *άμέων*, quum ibi de hac forma agat Apollon, de *ύμέων* sequente demum pagina. Itaque totum fragmentum sic legendum videtur, ut dedit Blomf.:

μήδ' όνίαις τοῖς πέλας άμέων παρέχειν.

LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. Ibid. p. 563.

καὶ παρὰ τοῖς Διολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀγεγνώσθη·

ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἐγὼν σύνοιδα·

ἔμ' αὐτῷ παλαμάσομαι.

ἀλλ' ἐμάχετο τό·

νόω δ' ἐαυτῷ πάμπαν ἀέθρει (sic codex. v. Bekker p. 454.)

ἄπερ ἀσύνηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ·

*σὺ δὲ σαυτῷ τομαιοσεσθαι ἀλλὰ σαυτῷ μετεχῶν
αβασ προσποσιν.*

Quatuor postrema, omisso primo *ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἐγ. σ.* quod Sapphonis esse dicit, Blomf. habet nr. LVIII. LIX. LX. LXI. In primo si pro *τοῦτ'* legeretur *τόδ'*, esset hic etiam numerus choriambicus: -υ ἔμ' αὐτὰ τόδ' ἐγὼν σύνοιδα, ut in secundo: -υ ἔμ' αὐτὰ παλαμάσομαι.

In tertii genuinum grammatici textum hunc esse: *ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόον δ' ἐαυτῷ πάμπαν ἀέθρει*, testatur Bast. ad Gregor. Cor. p. 280. haec addens: *μάχεσθαι* sic usurpatum, ut significet *contrarium esse* in aliorum etiam grammaticorum scriptis satis crebro occurrit, e. c. regul. de prosod. p. 437. Hermann. *τὸ ἄγνως καὶ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται. σύνθετα γὰρ ἐστίν.* cf. id. in Add.

p. 888. Bekker. in textu dedit ἀέθρεται. sic sane metrum Alcaicum recte se habet:

νόον δ' εἰνὶ πάμπαν ἀέθρεται.

sed hoc vix patitur vox εἰνὶ vel εἰνί, quae si ἀέθρεται verum esset, pro αὐτοῦ accipienda esset. Pro ἀλλ' Blomf. scribendum conii. Ἀλκαῖος, et hoc fragm. cum fr. LXXXIV. coniungendum censet.

Quae sequuntur duo diversa fr. esse, monuit iam Bekker. ad l. c. σὺ δὲ — ἔση et ἀλλὰ — προσποσιν, legendum coniiiciens: σὺ δὲ σαύτω τομίαις ἔση i. e. ταμίας. Sic etiam Bast. ad Gregor. p. 906. ad p. 600. not. *.

Quartum ita emendat Blomf. ἀλκᾷ σαυτῶ μέγ' αὐχῶν Ἀβας πρὸς πόσιν, *maritum Herculem*. Sed hoc est hariolari.

LXXVII. Id. p. 582. B. Αἰολεῖς ὑμμέων. Ἀλκαῖος·
οἳ τινες ἐσθλοὶ

ὑμμέων τε καὶ ἀμμέων.

Blomf. nr. LXIII.

LXXVIII. Id. p. 583. C. (Exc. p. 430. B.) ὁμολογουμένης δὲ τῆς διὰ τοῦ ἰ γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰσηγούμενοι τὸ εἰ ἐγκεῖσθαι· καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τὸ ἡμέσιν, τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου ἀμμέσιν πεδάορον οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν.

Blomf. nr. LXV. πεδάορον est ex em. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 244. Codex παιδα ορον. Hesych. πελλύρον, μετέωρον. Lege πεδάορον Valck. ad Eurip. Phoen. 1054.

LXXIX. Idem p. 587. B. (Exc. p. 431.) ὑμᾶς·
καὶ ὑμέας ἀκολούθως τῇ ἡμέας. — — ὑμμε Αἰολεῖς·
τὸ γὰρ θεῶν ἰότητ' ὑμμε λαχόντων γέρας ὑφθιτον·
ἀνθήσει,
Ἀλκαῖος πρώτῳ.

Blomf. nr. LXIX. Cod. ἰοτητι ὕμμε λ. ἄφυτον θήσει γέρας. Ut Bekker. dedit, est metrum choriambicum, et carmen ad τὰ διχοστιαστικά referendum videtur: *honor enim ille deorum, qui vestram tutelam sortiti sunt, voluntate incorruptus florebit, si re fortiter gerenda tyrannum expuleritis.* Sed Bast. ad Greg. p. 224. not. * pro ἄφυτον coni. ἄφυκτον, et Θησεῖ pro θήσει, addens: sed nihil extundo, quod satisfaciatur.

LXXX. Idem p. 588. B. σφε — — ἄσφε Αἰολεῖς·
 ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως,
 Ἄλκαῖος δευτέρω.

Blomf. p. LXX. Bast. ad Gregor. p. 254. σάωσιν emendat. Idem vel σάωσα placet Bekkero p. 463. Friedemanno de med. syll. pent. p. 333. nihil mutandum videtur, laudanti Maitt. de dial. p. 422. ed. Sturz. et metri Alcaici proprie sic dicti esse, quod equidem in verbis illis agnoscere non possum.

LXXXI. Idem p. 395. A. (Exc. p. 565.) ἡ τσὸς Δωρικὴ τῆ σὸς ὁμωνυμεῖ. καὶ κοινῶς μὲν πού φησιν ὁ ποιητῆς, σὸς δὲ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός, Δωρικῶς δὲ τὸ πατήρ τεός, — — καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἄλκαῖος ἐν πρώτῳ·

τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα·

καί,

οἴκῳ τε περ σῶν καίπερ ἀτιμίαις

ὁ αὐτὸς κοινῶ ἔθει.

Blomf. nr. X. XI. In Cod. legebatur Ἄλκαῖος ἔνα, quod iam correxit Toup. Append. ad Theocr. p. 5. (p. 437. ed. Heind.) et ruper Bast. ad Greg. p. 616. Pro ἀγήσατο Toup. ἀγάσατο ab ἀγάσμαι, adscripto loco Orpian. Halieut. II, 628. δελφίνων κάκεινο πανέξοχον ἔργον ἀκούων ἠγασάμην. Censor Maittairii Sturz. in ephemerid. Ien. priorem versum sic refingit, ut existat

choriambicus: τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τεὰ κῶρα, quam correctionem haudquaquam improbabilem vocat Bast. in Add. ad Greg. Cor. p. 907. Ita choriambis' una syllaba brevis praefixa erit, cuius nescio an nullum aliud exemplum exstet. — In altero fragm. recte οἴκω τε πὲρ σοῦ scripsit Bast. ad Greg. Cor. p. 616. id est, περὶ τε τοῦ σοῦ οἴκου. Sed sensus fragmenti latet, quum gramm. illud a reliquis avulsum citaverit.

LXXXII. Hesych. ἐπιπνεύων, ἐπιβλέπων, Αἰολικῶς· καὶ Ἄλκαϊος· ἦπου * συναγαυδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα.

Blomf. nr. LXXII. Coniecturas VV. DD. cognoscere licet ex Albertio. Toup. Emend. in Suid. et Hesych. T. IV. p. 295. Lege: *Συνήγαγ' ἀνδρῶν δυσμενῆ στρατὸν νομεύς Μένος μὲν ἐπιπνεύοντα* — — hac addita nota: „Ita in margine Hesychii. Lego, *Συνήγαγ' ἀνδρῶν δυσμενῆ στρατὸν, μένος Ἐπιπνέοισα.* — — Viri docti in hisce Alcaei emendandis nullam metri rationem habuerunt.“ Ego tamen vereor, ne dum iambici metri tantum rationem habent VV. DD. a vero longius aberraverint. Iambici enim senarii in Alcaei reliquiis non inveniuntur. In Hesych. MS. lacunae nullum vestigium est. Pro πνέοισα haud dubie legendum ἐπιπνεύοισα, ut glossae satisfiat. Priora sic legenda esse coni. Blomf. καὶ Ἄλκαϊος δῆπου· συνᾶγεν ἀνδρῶν δ. postrema expedire se non posse confitetur.

LXXXIII. Idem. *Τετραβαρῶν, πλίνθων καὶ τάγματα.* Ἄλκαϊος.

Blomf. nr. LXXIII. *Τετραβαρῶν* MS. Sed in Ald. ceterisque edd. *Τετραβαρῆ*, π. errore typhotetae, qui compendium litterarum *ων* pro accentu circumflexo habuit. Pro καὶ τάγματα VV. DD. em. *κατάγματα.*

LXXXIV. Suid. Harpocr. Photius. Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα, ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταδράγντα. Ἀλκαῖος· Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἐλέγεται φρένας.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. VIII. Pro ἐκ δ' ἐλέγεται Photius ἐκ δελέγετο φρ. unde Tour. Em. in Suid. III. p. 176 sq. π. δὲ τ. ἐκ δ' ἔλετο φρ. respexisse Alcaeam existimans ad Il. ζ', 254. ἐνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Probat emend. Gaisford. ad Hephaest. p. 357. Sed quid sibi vult duplex δέ? Propius ad verum Blomf. ἐκ Φέλετο φρένας.

LXXXV. Proclus ad Hesiod. ἔργ. 721. Ἀλκαῖος· εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τὰ κ' οὐ θέλεις.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. LXXXII. Comparant Proclus et Tzetz. l. c. Hom. Il. υ', 250. ὅπποῦν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις (Tz. κ' ἐπακούσεις). Graev. lect. Hesiod. p. 586. ed. Loesn. Terent. Andr. V, 4, 17. *si mihi pergat, quae volt, dicere, ea, quae non volt, audiet.* Recte Blomf. et V. D. in *Quart. rev.* XVIII. p. 364. scripserunt εἴ κ' εἴπης τὰ θ. sed male iidem ἀκούσεις τὰ κ' οὐ θέλεις. Nam verbi ἀκούω nullum aliud futurum antiquis in usu fuit, nisi ἀκούσομαι. vid. Jacobs. ad Anthol. Palat. Praef. p. L. Tum debebat saltem dici τὰ κ' οὐ θέλεις.

LXXXVI. Schol. Theocr. VII, 112. Ἀλκαῖος·

Εὔρος κάλλιτος ποταμῶν.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. LII. De Hebro Thraciae flumine sermonem esse ostendit locus Theocriti, in quo etiam εὔρον legi in edd. Salamandr. et Farr. monet Reiske. Ἐβρος est in Cod. MS. apud Gaisf.

LXXXVII. Etymol. M. p. 264, 14. δῆλος καὶ εὐ-
δηλος παρὰ τὸ δῆω τὸ εὐρίσκω — — ἢ ὅτι πρῶτον ἐστὶ
τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὐρίσκω· οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος·

ἐγὼ μὲν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας

— — ἀπὸ δὲ τοῦ δέω κατ' ἔκτασιν δῆω· ἀφ' οὗ τὸ δῆλος.

Blomf. nr. XLIII. qui, quum ediderit ἐγὼ μὲν οὐ
Φιδέω τ. μ. et insuper coniciat legendum ἐγὼ μὲν οὐ
δῆω — — declarat se Etymol. locum negligenter in-
spexisse. Cf. Etym. p. 263, 47.

LXXXVIII. Etymol. M. p. 521, 35. κνάμψω. ἀπὸ
τοῦ κνάω γίνεσθαι κνάπτω, ὡς χῶ χάπτω, καὶ ῥηματικὸν
ὄνομα κνάφος. σημαίνει δὲ τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν, ὃ τὰ ἄθι-
κτα τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Ἀλκαῖος, Μὴ
μέγαν περὶ κνάφον περιστεῖχει ἓνα κύκλον.

Blomf. nr. XLIV. qui pro περιστ. ἓνα κ. coniciit
περιστρέφειν ἀνὰ κύκλον, laudans Hesych. v. κνάφου δίκην,
et Polluc. X, 135. ἀνά verum videtur; sed quidni lo-
cutionem a re fullonia petitam ad aliud quid transtu-
lisse poetam dicamus? Mihi vero color orationis et
metri genus Alcaicum potius Comicum prodere videtur:
metrum enim videtur iambicum:

— — — μὴ μέγαν περὶ
κνάφον περιστεῖχ' ἀνά κύκλον — — —

LXXXIX. Etymol. M. p. 639, 31. αὐτοῦ δὲ τοῦ
οὐδείς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν
παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ,
κούδεν ἐκ δεινὸς γένοιτο.

Blomf. nr. XV. MS. Dorvill. apud Gaisf. ad Hephaest.
p. 357. habet καὶ κ' οὐδέν ἐκ δεινὸς γένοιτο. recte. Est
iambicus dimeter hypercatalectus, qualis tertius versus
est in stropha Alcaica.

XC. Harpocraton, Suidas, Photius. Σκυθικαὶ εἰ-
δὸς τι ὑποδήματός εἰσιν, ὡς Ἀλκαῖος ἐν ἡ (Harp. καὶ

² *Ἀλκαῖος ἐν πεντηκοστῇ ὁγδῶν· καὶ) Σκυθικὰς ὑποδησάμενος.* (Harp. ὑποδησάμενοι. Suid. ὑποδυσάμενοι.)
Blomf. nr. LXXV.

XCI. Artemidor. Oneirocr. II, 25. ταύτης γὰρ τὸν καρπὸν ἤσθιον οἱ Ἀρκάδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖός φησι· Ἀρκάδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

Recte pro Ἀρχαῖος Ἀλκαῖος scripsit Meineke Cur. crit. in comic. fr. p. 30. not. Metrum est choriambicum
. . . -υυ- | -υυ- | υ-

XCII. Apostol. XV, 85. πάλιν ἃ ὅς παρορίνει, ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ εἰπεῖν ἄκοντα ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἢ παροιμία.

Blomf. nr. LIII. qui citat Diogenian. VIII, 64. ὅς ὀρίνει ἐπὶ τῶν βιαίων λέγεται καὶ ἐριστικῶν. Idem citat Sophocl. ap. Plut. de aud. poet. p. 23. ed. Grot. Plutarch. Amat. p. 1347. ed. H. Steph. quam apposite ad h. l. non exputo. Si πάλιν ad proverbium ipsum pertinet, non grammatici aliud exemplum afferentis est, metrum est Ionicum a minore. Ab ἃ ὅς incipit etiam scolion ap. Athen. XV. p. 695. D. in Brunck. Anal. I. p. 159. XX.

XCIII. Schol. Hesiod. Theog. 313. Τὴν Ἰδραν δὲ Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, — Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντοκέφαλον.

Ursin. p. 108.

XCIV. Schol. Nicandr. Ther. 613. Ἀλκαῖός φησιν ἐν τοῖς περὶ Ἀρχαιανακτίδην (sic pro Ἀρχεαν. Meineke quaest. scen. spec. sec. p. 55. not.) καὶ τὸν πρὸς Ἐρυθραίους (sic idem pro —θραῖον) πόλεμον φανῆναι τὸν Ἀπόλλωνα καθ' ὑπνοῦς, ἔχοντα μυρίκης κλῶνα.

SINGULA VOCABULA.

XCV. Hesych. v. "Ἀμ' ἡμέρα, Ἀλκαίω ἄμ' ἡοῦ. Blomf. nr. LXXI. Transponenda esse verba, ut scribendum ἄμ' ἡοῦ Ἀλκ. ἄμ' ἡμ. e serie verborum monuerunt Is. Vossius et Alberti.

XCVI. Pollux IV, 169. Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον (sic Iungerm. e MS.) εὐροις ἂν καὶ παρὰ Ἀλκαίω ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν. Id. X, 113. καὶ παρὰ Ἀλκαίω τῷ μελοποιῷ ἐν δευτέρῳ μελῶν κύπρος.

Omisit Blomf. Hesych. κύπρος, μέτρον σιτήριον.

XCVII. Etymol. M. p. 76, 51. ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίω. ἀμαλδύνω, ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέσει ἀμάνδαλον.

XCVIII. Idem p. 181, 44. Ἀγνάσδημι κακῶς παρὰ Ἀλκαίω. ἔστιν ἄγω, παράγωγον ἀγάζω, ἀγάζημι, καὶ τροπή τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀγνάσδημι. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Blomf. nr. LIV. Cf. Koen. ad Greg. p. 294. (p. 620. ed. Lips.)

XCIX. Idem p. 290, 48. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα (τὰ ἀριθμητικά), ὡς παρὰ Ἀλκαίω, εἰς τὸν δυοκαίδεκα, ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα.

Blomf. nr. LXXVIII.

C. Idem p. 319, 50. Ἐθῆκε σημαίνει β', τὸ προκατέθηκεν, ἢ ἐποίησεν — — ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἢ ποιήσις παρὰ Ἀλκαίω.

Omisit Blomf.

CI. Idem p. 377, 19. Ἐρῶντι παρὰ Ἀλκαίω, ἀπὸ τοῦ ἔρῶ ἢ ἔρῶ περισπωμένου, ἢ μετοχῇ ἔρῶεις ἐρῶντος· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντος ἐθελοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρῶντος ἐρῶντί.

Omisit Blomf.

CII. Idem p. 434, 12. (ἠπιάλος καὶ ἠπιάλῃς καὶ ἠπιό-
λῃς, σημαίνει τὸν εἰγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις
ἐρχόμενον. — —) ὁ δὲ Ἄλκαϊος ἐπιάλον αὐτὸν ἔφη.

Omisit Blomf. Eustath. ad Od. λ', p. 1687, 50. ἔτι
προσθετέον καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ ῥηθὲν πάθος ἤγουν τὸν ἐπιάλτην
ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἄλκαϊος λέγει.

CIII. Photius p. 12. Ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ
τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἄλκαϊος
ὁ λυρικός πολλῶν ἐχρήσατο.

Omisit Blomf. Hesych. ἀγωνον τὸν ἀγῶνα. Αἰολεῖς.

CIV. Idem p. 194. Μετρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι.
Ἄλκαϊος.

CV. Idem p. 317. Suid. v. Πιτυνίη. Πιτάνη εἰμί.
αὕτη παρὰ Ἄλκαϊον κεῖται, λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκταῖς
συμφοραῖς χρωμένων ἅμα καὶ εὐπραξίαις (εὐπραγίαις Zen.),
παρ' ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συμβεβηκέναι (D. et Suid.
συνέβη) πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ
αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι, καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυ-
θραίων (sic Zenob. et MSS. Paris. Suid. pro Ἐρστριέων)
ἐλευθερωθῆναι.

Ursin. p. 108. Blomf. nr. LXXIV. Sumta haec
sunt e Zenob. V, 6.

CVI. Eustath. ad Il. β'. p. 514, 41. Rom. ἀγέρωχοι
δὲ οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, ἵνα εἶεν ἀγεράοχοι, καὶ ἐν συναι-
ρέσει ἀγέρωχοι κατ' ἐπίτασιν τῶν ἀπλῶς γεραῶν. δηλοῦ δὲ,
φασὶν, οὕτως ἢ λέξις τοὺς σεμνοὺς, ὡς Ἄλκαϊον βούλεται.
Ἄλκαϊος δὲ, φασὶ, καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ
ἀλαζόνα οἶδε, τοῦτο δὲ ἴσως ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑπερημένου
καὶ ὑπερφανοῦς, ἐξ οὗ πλεονασμῶ τοῦ ἠ ὑπερήφανος, καὶ
τοῦ κούφου καὶ ἐλαφροῦ, ὃς ἄγοιτο ἂν ῥῆγον ὑπὸ ὄχου ἤγουν
ἄρματος.

Omisit Blomf. Quod Suidas habet et Gramm. ap. Bekker. anecd. p. 374, 20. ἀλαζών, ὁ ἀλώμενος. οὕτως Ἀλκαῖος, ad Alcaeam Comicum pertinere videtur.

CVII. Idem ad Il. ε'. p. 518, 55. ἔσται δὴ καὶ Ἄρεως εὐθεία, ἥτις παρ' Ὀμήρου μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὐρέθη, οὗ καὶ χρῆσιν προαγαγὼν (Ἡρωδιανὸς) λέγει καὶ ὅτι βεβαρυτόνεται μόνον ἐκ πάντων τῶν εἰς εὐς, ὡς Αἰολικόν· Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν.

CVIII. Idem ad Il. ε'. p. 603, 54. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις λέγει ὁ αὐτὸς (ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφῶ, διὰ τὸ κατωφερῆ ὄρμη ἔχειν.

Blomf. nr. LXXVII.

CIX. Idem ad Il. σ'. p. 1155, 40. τεῖρα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἶρειν γίεται τὸ λέγειν· ἔχουσι γὰρ τινα σημασίαν, ὡς καὶ Ἄρατος δηλοῦ· ἢ ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται, παρὰ τὸ τεῖρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται· πολλοὶ γὰρ, φησὶν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὡς ἐκ τῆς βροτιῆς ἐμβρόνιητοι. ἐφανέρωσε δὲ, φησὶ, τὸ εἰς Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ι.

CX. Idem ad Od. θ'. p. 1596, 5. Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ α τῶν περισπωμένων εἰς ω μειατιθέασιν, οἶον πεποίηκα πεποιήκω. οὕτω δὲ καὶ πέφυγα πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω.

CXI. Idem ad Od. κ'. p. 1648, 5. λέγει Ἡρακλείδης καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φθείρω γίνεται κατὰ Δωριεῖς φθαίρω, ἀφ' οὗ τὸ ἔφθαρκα, καὶ ἐκ τοῦ κείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ.

CXII. Idem ad Od. ξ'. p. 1759, 25. λέγει δὲ (Ἡρακλείδης) καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρὰ Ἀλκαίῳ.

CXIII. Zenob. Prov. II, 18. *Αἶξ Σκυρία*. Χρῦσι-
πτός φησιν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι
τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἢ αἶξ.
ἄλλοι δὲ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ πολὺ
γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μέμνηται Πίνδαρος καὶ
Ἄλκαῖος.

Ursin. p. 108. Blomf. nr. LXXX.

CXIV. Zenob. V, 50. Ὁ Κρής τὴν θάλασσαν.
ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων
ἢ παροιμία ἐστίν, ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρήτες ἐγένοντο.
μέμνηται ταύτης καὶ Ἄλκαῖος.

Ursin. p. 108. Blomf. nr. LXXIX. Schol. Aristid.
T. II. p. 158. ὁ Κρής ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν παροιμία ἐπὶ
τῶν εἰδότην μὲν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν, ubi Alcmanem
sive huius proverbii sive alterius ὁ Σικελὸς τὴν θάλασ-
σαν αὐτότερον laudat. Vid. Welcker. fr. Alcman. p. 66.

CXV. Schol. Arist. Av. 1647. ὅτι τῷ διαβάλλεται
χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἑξαπατῶν. — παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὀμη-
ρικόν, παραβλήθην ἀγορευῶν, καὶ παρ' Ἄλκαῖου, πα-
ραβάλλεταιί σε.

Ursin. p. 109. Omissum in sylloge addidit Blomf.
Mus. crit. VI. p. 257. In edit. Lips. est nr. LXXXVI.

CXVI. Hesych. *Τετράδων, ὄρνέον τι*. Ἄλκαῖος. vid.
Interpr. Hesych.

CXVII. Constantin. Lasc. de nom. et verbo fol.
116. b. ed. sine anno. ὡ Πολύδαμαν παρ' Ἄλκαῖου, ὡς γέ-
γραπται.

Blomf. nr. LXXXIII. cui locum debeo. Is ex
Apollonio Dyscolo sumtum suspicatur.

CXVIII. Athen. III. p. 73. E. F. de voce σικυός.
Ἀττικοὶ μὲν οὖν αἰεὶ τρισυλλάβως, Ἄλκαῖος δὲ δάκη, φησὶ,
τῶν σικύων, ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκυς, ὡς σιάχης σιάχους.

Ursin. p. 108.

CXIX. Tryphon. Gr. πάθη λέξεων in Mus. crit. Cantabr. I. p. 54. XI. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Φάναξ, Ἑλένα, Φελένα. προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις. ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίου τὸ ῥῆξις καὶ Φρῆξις εἴρηται.

CXX. Priscian. p. 731. Putsch. Tom. I. p. 294. Krehl. *In femininis etiam Alcaeus νέπη pro νέπης posuit.*

Ursin. p. 108. Porson. ap. Kidd. p. 295. in egre-
 gio MS. scriptum esse testatur nepe pro nepes i. e.
 νηρη̄ pro νηρη̄ς vel νηρη̄ς. Pergit: *The transcribers of Latin MSS. whenever stopped by a Greek quotation, seldom performed their task like good workmen.*

I N C E R T A.

CXXI. Athen. XV. p. 695. B.

Ἀδμήτου λόγον, ὃ ἑταῖρε, μαθῶν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
 τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοῦς ὀλίγη χάρις.

Ursin. p. 103. Brunck. Anal. I. p. 157. XIII. Blomf. posuit inter fr. Sapph. XV. Mus. crit. Cant. I. p. 14. cum Volgero p. 119. Eustath. ad Il. β'. p. 526, 57. ed. Rom. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκολιὸν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόκονον, ὡς καὶ Πανσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκίῳ λεξικῷ λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξιλλῆς τῆς Σικωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὐτῆ· Ἀδμήτου κ. τ. λ. Tum subiicit: ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἀλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ἄκνησθαι θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Eadem habet Eudocia p. 21. Praxillae tribuit Schol. Arist. Vesp. 1231. Pro φίλει Schweigh. dedit σέβου, quum in cod. A. scriptum re-

perisset φίλει αέβου, in Epitome φίλους σέβου. Secundum versum sic citat Schol. Arist. τῶν δειλῶν ἀπ. ποιούσ' ὅτι δειλῶν ὄλ. γ. Cf. Jacobs, ad Anal. I. p. 502.

CXXII. Priscian. p. 554. ed. Putsch. *Aeoles τῆ v ascribunt o, non ut diphthongum faciant ibi, sed ut sonum v Aeolicum ostendant, ut Callimachus:*

Καλλιχόρου χθονὸς οὐρίας θουγάτηρ.

Blomf. in Add. p. 570. Pro *Callimachus* Bentl. ad Callim. fr. CCLVIII. p. 552. *Alcaeus* legi iubet, Valcken. ad Theocr. Adon. p. 279. *Alcman*, quia ου pro v iuprimis Laconum sit. Callimachi nomen a Codd. MSS. Prisciani abesse Valcken. monuerat Bondam, et abest ab octo Codd. Krehlii T. I. p. 35. Welcker. ad Alcman. fr. p. 83. „pro οὐρίας Bentl. in ordinem recepit ὦ Πεία, Priscianum aut vilipendens vel plane non capiens,“ mirum! quasi θουγάτηρ, quod Bentl. dedit, non accommodatissimum sit iis, quae Prisc. dicit. Ipse Οὐρίας littera maiuscula scriptum, pro Τρίας accipit, quae urbs prope Aulidem et Tanagram sita erat. Ubi quam teste Strab. p. 404. natus esset Orion, eius vero filias, Metiochen et Menippen cecinerit Corinna, huic versum maiori iure tribuendum suspicatur. At Krehl. e Cod. Heidelb. χθονὸς εὐρείας θουγάτηρ.

CXXIII. Hephaestio p. 24. (23. Gaisf.) de logaedicis dactylicis: ἔστι δ' αὐτῶν ἐπισημότερα τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον.

καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς.

Blomf. nr. XVII. Alcaei esse e solo nomine metri colligitur.

CXXIV. Id. p. 34. (59. Gaisf.) τὸ δὲ μέσση μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον

πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δυσυλλάβου σχήματα, ἐκατέρωθεν δὲ τὰς λαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ὑπὸ σπονδείου ἄρχεται, Ἀλκμαιικὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον·

κόλπω σ' ἐδέξανθ' ἄγναι Χάριτες Κρόνον.

Blomf. nr. XXXIII. Pro Ἀλκμαιικὸν N. habet ἀλκμαικόν.

C. ἀλκμαικόν. Alcaeo tribuit etiam Gaisf. in Ind. Script. sub v. *Poetarum qui non nominantur.*

CXXV. Id. p. 54. (p. 59. Gaisf.) τῶν δὲ τετραμέτρων τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον·

κατθνάσκει Κυθήρη ἄβροσ Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;

κατύπτεισθε κόραι καὶ κατερέκεισθε χιτῶνας.

Alcaeo tribuunt Blomf. et Gaisf. l. c. nec iniuria, quum metri genus ei poetae usitatissimum sit. Sed idem Sappho usurpavit, ut eodem iure poetriae adscribi possit. κατθνάσκει scripsit Benth. ad Horat. p. 710. et Hotchkis. ad h. l. κατερέκεισθε est e coniectura Pauwii, probata Wesselingio et Valcken. ad Herod. p. 250. pro κατερύκεισθε *).

*) Inter fragm. Alcaei H. Steph. p. 50. et F. Ursin. p. 104. retulerunt etiam locum citatum a Plut. π. τῆς ἡθ. ἀρ. T. II. p. 448. F. αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἶσιν, ἡ μὲν οὐ κακὴ, ἡ δ' ἄχθος οἴκων. Sed hi versus sunt Euripid. Hippol. 385. ut dudum monuit Theod. Canter. Var. lect. II, 18. Alcaeo tribuendum esse fragm. ap. Plut. T. II. p. 798. D. existimabat B. Martin. Var. lect. III, 12. quod ab aliis verius Pindaro adscribitur. vid. fr. Pind. p. 105. ed. Heyne. Blomfield. hoc etiam recepit nulla causa addita nr. XXXIX. ex Hephaest. p. 47. (p. 81. Gaisf.) τοιοῦτος εἰς Θήβας πάϊς ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος, et illud ib. μόλις μὲν Ἐννη λεπτόν ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον. tum nr. LXIV. ex Apollonio π. ἀντων. p. 383. B. Αἰολεῖς ἄμμι· ἀλλὰ τίς ἄμμι δαίμων. Versus apud Athen. VII. p. 516. C. — — ἔδω δ' ἔμαντόν ὡς πολύπους, vel ut Schweigh. edidit, ὥσπερ πολύπους, Alcaei Comici esse vide-

E P I M E T R U M.

Quum hoc corpus reliquiarum Alcaei ab anno 1819 usque ad annum 1825. in Fr. Aug. Wolfi scriniis lateret, qui illud analectorum litter. Tomo tertio destinaverat, nec ego illud vel precibus vel querelis vel minis adeo ab eo extorquere potuissem, factum est, ut quae per hoc tempus ad poëtam pertinentia observaveram, notare non possem et huic collectioni inserere, quumque tandem ante hoc biennium post mortem Wolfi scidulas istas per Viram S. R. Koertium, generum Wolfi, recuperassem, fragmenta ad suum quaeque locum referre negligerem. Haec erant omnia illa fragmenta, quae ab Herodiano *περὶ μονήρους λέξεως* in libro a Guil. Dindorfio anno 1823. primum edito servata sunt, quaeque ne nunc quidem, nisi ab amico admonitus, addere in mentem mihi venisset.

Quae de voc. *οὐρανός* Herodianus p. 7, 25. disputat, ad fragm. XXVII. p. 27. pertinent. Verba Herodiani sunt: *Ἀλκαῖος δὲ εἰς ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ὠρανός λέγων κατὰ τροπήν τῆς οὐ διφθόγγου εἰς τὴν ᾠ, καὶ ἄνευ τοῦ ὠ ὀρανός, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λελύσθαι.*

XCIV. b. Idem p. 10, 25 sq. *εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ᾠ, μένοντος τοῦ ν· οὐδέπω Ποσειδᾶν ἄλμυρόν ἐστυφέλιξε πόντον.*

tur, ut praecedens fr. *ἔδω*, quo vix scriptor Atticus usus est, locum tueri potest, si cogites esse hoc vetus proverbium. Cf. Eustath. ad Od. ε. p. 1541, 53. *ὅθεν εἴρηται τὸ ἔδω δ' ἔμαντόν οἷς πολύπους.* Quod vero Heynius Obs. ad Tib. I, 1, 25. ex Mureto, tanquam fragm. Alcaei affert *λασίας θάμνω ὑπὸ πλατάνου Καύματ' ὀπωρινοῖο φρυγὸν κυνός*, versus sunt epigr. *ἀδεσπότου*, quod vide in Anal. T. IV. p. 171. CCLX. ed. Iacobs. et in Iacobsii Anth. gr. T. II. p. 694. nr. 227.

Videtur hoc fr. ad τὰ διχοστιαστικὰ referendum esse, et in eo Alcaeus socios exsilii et navigationis adhortatus esse, ut naves conscenderent, dum placidum esset mare.

XCIV. c. Id. p. 27, 7. ubi de voc. ἐκεῖθεν agit: ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνοθεν ἔστιν ὅπου ἀπεφῆναι τὸ αὐτό· αἱ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ δὲ φοικῆνοθεν ἔμμεναι.

In voce φοικῆνοθεν latere κείνοθεν quivis videt. De reliquis quid faciam, non habeo. An: αἱ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, δεῖ οἱ (Φοι) κείνοθεν ἔμμεναι, sc. τὰ ὅπλα vel simile quid.

XCIV. d. Idem p. 34. extr. et 35, 1. ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος ὄνειαρὸν ἰκνεῖται, Ἀλκαῖος φησί.

Vocabuli πάρος priorem syllabam produci κατὰ διάλεκτον ibidem monet Herodianus. ὄνειαρὸν videtur esse ab ὄνειαρ ductum, *utile* vel *iucundum*.

XCIV. e. Ibid. v. 15. inter vocabula disyllaba α prioris syllabae breve habentia refert μάθος: Ἀλκαῖος: ἀππατέρων μάθος.

Locus p. 44, 10. de voc. πιέζω videtur Alcmanis, non Alcaei, esse: προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται (πιέζω et πιάζω) παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α· τῷ δὲ σκομύνθηα κατ' ἀν κάρραν μάβως ἐπίαζε. Hoc itaque Welckero sanandum relinquo.

Ad singula vocabula pertinet locus Herod. p. 24, 6. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον οἶδα λέγουσι τρισυλλάβως, pro οἶδα.

INDEX SCRIPTORUM

E QUIBUS FRAGMENTA CONGESTA SUNT.

Apollonius Dysc. Exc. p. 430. B.	XV
π. ἀντων. p. 358	LXXI
- - - p. 363	LXXIII — VI
- - - p. 381	LXXII
- - - p. 382	LXXVII
- - - p. 383	LXXVIII
- - - p. 384	XV. XXV
- - - p. 387	LXXIX
- - - p. 388	LXXX
- - - p. 395	LXXXI
π. ἐπιφύημ. p. 613	LII
Apostolius XV, 83	XCH
Aristides T. I. p. 555	XI
II. p. 114	LXIII
II. p. 207	XI
Aristoteles de rep. III, 10	V
Rhet. I, 9, 20	XLI

Artemidorus II, 25	XCI
Athenaeus I. p. 22	XXVIII
II. p. 38	XXXIV
III. p. 73	CXVII
III. p. 85	LIX
VII. p. 311	LXI
X. p. 425	XXIII
X. p. 430	IV. XXVII — XXXI
XI. p. 460	LX
XI. p. 478	XXXVIII
XI. p. 481	XXXI. XXXV
XIV. p. 627	I
XV. p. 674. 678	XXXIII
XV. p. 687	XXXII
XV. p. 695	CXX
Cicero de nat. d. I, 28	XLIII
Constantin. Lasc.	CXVI
Diogenes Laert. I, 31	L
— I, 81	VI
Etymologicum M. p. 76	XCVI
- p. 181	XCVII
- p. 264	LXXXVII
- p. 290	XCVIII
- p. 319	XCIX
- p. 377	C
- p. 434	CI
- p. 521	LXXXVIII
- p. 639	LXXXIX
Etymologicum MS.	XXIV
Eustath. ad Il. p. 314	CV
p. 367	X

Eustath. ad Il. p. 518	CVI
p. 589	XLVI
p. 603	CVII
p. 633	XLVII
p. 1155	CVIII
p. 1295	XXXIX
ad Od. p. 1397	XLVII
p. 1596	CIX
p. 1612	XXVIII
p. 1648	CX
p. 1759	CXI
p. 1901	XLVIII
p. 1910	XXXIV
in Dionys. Perieg. 306	XLIX
Harpocraton v. <i>Σκνθικαί</i>	XC
v. <i>τετύφωμα</i>	LXXXIV
Hephaestion p. 6	LXVI
p. 16	XL
p. 24	CXXII
p. 34	LXVII. CXXIII. CXXIV
p. 35	XXVI. LXVIII
p. 39	LXIX
p. 45	XXII
p. 46	VII. XX. XLII
p. 51	LXX
p. 67	LXIX
Heraclides Pont. all. Hom. p. 13	II
— — — p. 15	III
Herodianus π. μονήρους λ.	p. 71 sq.
Hesychius v. <i>ἄμ' ἡμέρα</i>	XCIV
v. <i>ἐπιπνεύων</i>	LXXXII

Hesychius v. τετραβαρήων	LXXXIII
v. τετραδάων	CXV
Himerius or. XIV	XVII
Macrobius Saturn. VII, 15	XXVIII
Menander de enc. p. 48	XXI
Pausanias VII. p. 574	XXI
X. p. 817	XVIII
Photius Lex. v. ἄγανος	CII
- v. μετροῦσαι	CIII
Πιτάνη εἰμί	CIV
Συνδικαί	XC
τετύφωμα	LXXXIV
Plutarch. T. II. p. 410	LXIV
p. 426	VI
p. 525	LXII
p. 647	XXXII
p. 698	XXVIII
p. 763	V
p. 765	XXIV
p. 1047	XXVIII
p. 1135	XIX
Pollux II, 175	VI
IV, 169	XCIV
VI, 107	XXXIII
Porphyrion ad Hor.	XXI
Priscianus p. 554	CXXI
p. 731	CXIX
Proclus ad Hes. ἔργ. 582	XXVIII
721	LXXXV
Scholiastes Aeschlyli Pers. 347	XII
S. c. Th. 200	XIII

Scholiastes Apollonii Rh. I, 957	LVII
IV, 992	LVIII
Aristophanis Av. 1410	LIII
1647	CXIV
Plut. 302	XL
Vesp. 1227	XIV
Hesiod. Th. 313	XCHH
Homer. Ven. Il. ε', 792	XLV
θ', 178	XLVI
Did. Il. φ', 71	XLVIII
Nicandr. Ther. 613.	XCIV
Pindari Ol. I, 97	LI
Isthm. I, 52	III
II, 17	L
Platonis p. 51	XXXVII
Sophoclis Oed. T. 56	XII
156	XLIV
Oed. C. 954	XLV
Theocriti VII, 112	LXXXVI
Stobaeus 96	LXV
Strabo I. p. 37 (63)	XVI
IX. p. 411 (631)	LIV
IX. p. 412 (633)	LV
XIII. p. 600 (895)	IX
606 (903)	LVI
617 (917)	VIII
XIV. p. 661 (976)	X
Suidas v. ἀρήϊος	XII
βληχρόν	XLVI
δυμὸς ἑπταβ.	XLV
σκυθικαί	XC

Suidas v. τετύφωμαi	XXXIV
χρήματ' ἀνήρ	L
Tryphon. πάθη λέξεως	CXVIII
Tzetzes ad Lycophr. 212	XXXVI
Zenobius II, 18	CXII
V, 30	CXIII

